

Tudor Argezi

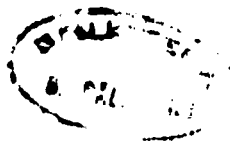
11156
Istorie si scoala
Cabineta "al st. cor. Lemnii" Ploiesti
2008
Prof. P. Tugui

TUDOR ARGHEZI

SCRIERI

1

16936

VERSURI

EDITURA PENTRU LITERATURA

Prefață

Se obișnuiește ca o carte nouă să fie însoțită de o prefată semnată de câte altcineva.

Necesară poate știu și eu! - la prezentarea unui debut inexpressiv, o prefată pare de prisos la un autor mai publicat, și cu atât mai mult la editurile rețutate mai ales că nu toți prefatatorii sînt stîngheriți de condiția imperativă (idee și stil) a originalității. Un oarecare argument trece monoton ~~de la o parte la alta~~ dintr-o gură de condei într-alta, stereotip.

În cazul de azi deschide ușa de intrare în atelier autorul. El se simte dator să inaugureze această politică și pentru motivul că atelierul are mai multe încăperi: o întreagă serie de volume, adăugînd cîteva slove la subteț și pînă de pagini adunate aici de generozitatea binevoitoare a Editurii, ca să-și salute cititorii.

S-a renunțat însă la titulatura generală falnică și înfățișată, de « Opere » adoptîndu-se una mai apropiată de obiect: « Scrieri ». Drept secece sînt Opere, Creație, Măestrie sînt cuvinte care operă munca și sfîrșala, monumentale, utilizate pentru mîngîierea minusculei vanități, o aruncă anticipativă la statuie...

Volumele de față, poate că mai ostentive prin redactare, chiar decît vîrsta unui autor încă în stare să se recopieze, adică în cerneală, gustul amărui al unui act postum, căruia i se opune ^{toată} rezistența încăpătînată, hotărîtă să nu cedeze, de acord cu impulsurile nestîpînite, nici la bătaia de capot la cesulidina urmă.

Tudor Arghezi

21 Mar 1962

PREFAȚĂ

Se obișnuiește ca o carte nouă să fie însoțită de o prefață semnată de câte altcineva.

Necesară poate — știu și eu ? — la prezentarea unui debut inexpressiv, o prefață pare de prisos la un autor mai publicat, și cu atât mai mult la edițiile repetate, mai ales că nu toți prefactorii sînt stingheriți de condiția imperativă (idee și stil) a originalității. Un oareșicare argument trece monoton dintr-o gură de condei într-alta, stereotip.

În cazul de azi deschide ușa de intrare în atelier autorul.

El se simte dator să inaugureze această politețe și pentru motivul că atelierul are mai multe încăperi: o întreagă serie de volume, adăugînd cîteva slove la sutele și sutele de pagini adunate aci de generozitatea binevoitoare a Editurii, ca să și salute cititorii.

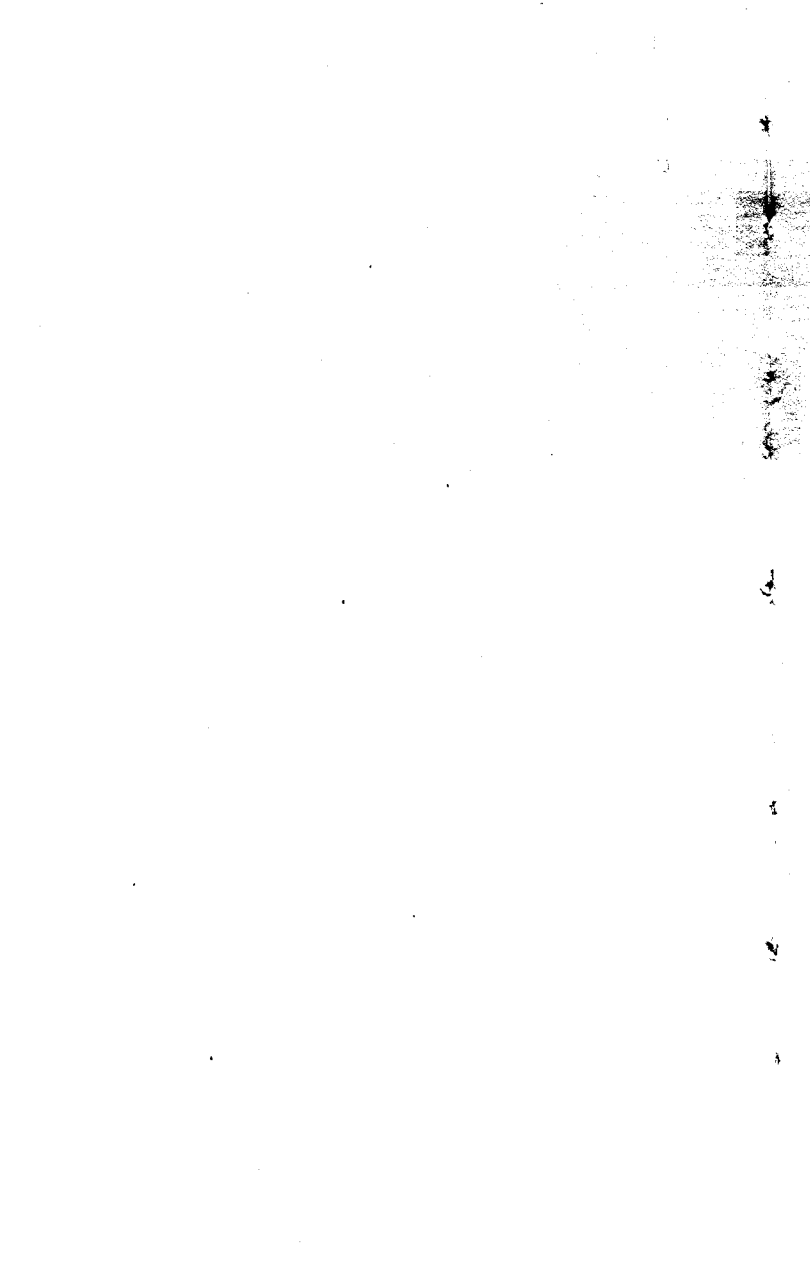
S-a renunțat însă la titulatura generală, falnică și infatuată, de «Opere», adoptîndu-se una mai apropiată, de obiect: «Scrieri», drept ceea ce sînt. Opera, Creația, Măestria sînt cuvinte care sperie munca și sfiiala, monumentale, utilizate pentru mîngîierea erea minusculilor vanități, o arvună anticipativă la statuie. . .

Volumele de față, poate că mai ostenite, prin reeditare, chiar decât vârsta unui autor încă în stare să se recopieze, aduc în cerneală gustul amărui al unui act postum, căruia i se opune totuș rezistența încăpăținării, hotărâtă să nu cedeze, de acord cu impulsurile nestăpânite, nici la bătaia de clopot a ceasului din urmă.

Tudor Arghezi

21 mai 1962

CUVINTE POTRIVITE

TESTAMENT

Nuși voi lăsa drept bunuri, după moarte,
Decît un nume adunat pe-o carte.
În seara răzvrătită care vine
De la străbunii mei pînă la tine,
Prin rîpi și gropi adînci,
Suite de bătrînii mei pe brînci,
Și care, tînăr, să le urci te-așteaptă,
Cartea meași, fiule, o treaptă.

Așează-o cu credință căpătîi.
Ea e hrisovul vostru cel dintîi,
Al robilor cu saricile, pline
De osemintele vărsateîn mine.

Ca să schimbăm, acum, întîia oară,
Sapaîn condei și brazdaîn călimară,
Bătrîniișau adunat, printre plăvani,
Sudoarea muncii sutelor de ani.
Din graiul lor cîndemnuri pentru vite
Eu am ivit cuvinte potrivite
Și leagăne urmașilor stăpîni.
Și, frămîntate mii de săptămîni,
Leșam prefăcut în versuri șiîn icoane.
Făcui din zdrențe muguri și coroane.
Veninul strîns leșam preschimbat în miere,
Lăsînd întregă dulcea lui putere.

Am luat ocară, și torcînd ușure
Am pus-o cînd sãmbie, cînd sãnjure.
Am luat cenușa morților din vatră
Și am făcut-o Dumnezeu de piatră.
Hotar înalt, cu două lumi pe poale,
Păzind în piscul datoriei tale.

Durerea noastră surdă și amară
O grămădii pe-o singură vioară,
Pe care ascultînd-o a jucat
Stăpînul, ca un țap înjunghiat.
Din bube, mucegaiuri și noroi
Iscat-am frumuseți și prețuri noi.
Biciul răbdat se-ntoarce în cuvinte
Și izbăvește-ncet pedepsitor
Odrasla vie-a crimei tuturor.
E-ndreptățirea ramurei obscure
Ieșită la lumină din pădure
Și dînd în vîrf, ca un ciorchin de negi,
Rodul durerii de vecii întregi.

Întinsă leneșă pe canapea,
Domnița suferă în cartea mea.
Slova de foc și slova făurită
Împărechiate-și n carte se mărită,
Ca fierul cald îmbrățișat în clește.
Robul a scris-o, Domnul o citește,
Fără cunoaște că-și adîncul ei
Zace mînia bunilor mei.

CÎNTEC DE ADORMIT MIȚURA

Doamne, fă-i bordei în soare,
Într-un colț de țară veche,
Nu mai nalt decît o floare
Și îngust cît o ureche.

Și-n pridvor, un ochi de apă
Cu o luntre cît chibritul,
Ca-n crîmpeiul lui să-ncapă
Cerul tău și nesfîrșitul.

Dă-i un fluture blajin /
Și o broască de smarald.
Și-n pădurea de pelin²
Fă să-i stea bordeiul cald.

Și mai dă-i, Doamne, vopsele
Și hîrtie chinezească,
Pentru ca, mînjind cu ele,
Slava ta s-o smîngălească.

Și cînd totul va fi gata
S-o muta la ea și tata.

ÎNVIERE

Statuia zveltă și-nsemnînd, se pare,
Iubire, tinerețe sau credință,
Subt frunza toamnei cenușii dispare,
Întinsă-n șes pustiu velință.

Se mai ghicește mîna ridicată
Spre bolți, cum se ciopli din început.
Un deget cerul fericit lărată,
Care de stei fusese cunoscut.

Pămîntul se-așternu peste făptură,
Clipă cu clipă, neînduplecat.
Nemuritoare-n cripta lor obscură,
Tiparele statuii s-au păstrat.

DIN DRUM

Te cînt și acum din depărtare,
Necunoscut, ascuns și tutelar,
Și-ți mai trimit aleanuri literare,
Cuvinte-n manuscris și de tipar,
Fără să vreau, fragilă cititoare
A stihurilor mele bărbătești,
Să știi, trecînd prin timp călare,
Nici cine sînt, nici cine ești.

Copacul, darnic cu găteala lui,
De sus își pierde foi de argintărie,
Căzînd în drumul orișicui,
În suflet sau pe pălărie.

Au, soare, tu, ivindu-te domol,
Nu îți alungi, tu, fulgerile lungi,
Nu-ți verși lumina toatăm gol,
Nepăsător pe cine îl ajungi ?

MELANCOLIE

Am luat ceasul de întâlnire
Cînd se turbură în fund lacul
Și în perdeaua lui subțire
Își petrece steaua acul.

Cîtă vreme n-a venit
M-am uitat cu dor în zare.
Orele și-au împletit
Firul lor cu firul mare.

Și acum c-o văd venind
Pe poteca solitară,
De departe, simt un jînd
Și-aș voi să mi se pară.

PLUGULE

Plugule, cin' te-a născocit,
Ca să frămînți a șesurilor coaje
Și să nlesnești îndătinata vraje
De-a scoate-n urmăști bobul însutit?

Cine ți-a pus cuțitul în pămînt
Și a pornit cu soarele întîiul,
Hotărnicind moșiei căpătîiul,
Și dumaticatul socotituși la sfînt?

Cine-a purces în ploaie și furtuni
Și a brăzdat în negură și zloată
Șesul blajin și gras, întîiași dată,
Cu blêsteme, nădejdi și rugăciuni?

S-a ndătinat copilul cel pitic
Să are și să strîngă avuție.
Osînda și-a schimbat-o-n bucurie,
Clădinduși slăvi și veacuri cu nimic.

MUNTELE MĂSLINILOR

Munte, dreptat cu piscul în Tărie
Și neclintit în visul de azur,
Bătut de-a mării veche dușmănie
Cu bici de lanțuri împrejur,
Pîndit să crească peste tine
Șesul turtit, flămînd de înălțime,
Și să te ajungă praful care vine
Stîrnit de turme și desime;
Munte, cădelniți de izvoare,
Altar de șoimi, sălaș de sori,
Care nu suferi floarea trecătoare
Să te îmbete cu miros de flori —
Tu, în hotarul marilor mistere,
Ești ca un semn de-a pururea putere,
Al vieții noastre cea fără de leac,
Împresuratule de astre!
Sufletul nostru, șubred și sărac,
Nu știe de izvor și roadă.
Nădejdea ne pribeagă între noi
Își lasă urmă slabă, ca o roată
Cu spițele de aur, în noroi.

TÎRZIU DE TOAMNĂ

Prin singurătatea lui brumar
Se risipește parcul, cât cuprinzi,
Învăluit în somnul funerar
Al fumegoaselor oglinzi.

Căci prin mijlòc, bolnav de mii de ani,
Întunecat în adîncimi un lac extins,
Și sîngele, din vii și din castani,
Pe fața ruginie a undelor s'a prins.

Tristețea mea străvede printre arbori zarea,
Ca într-un tablou în care nu s'întelegi:
Boschet sau așteptare oprește-n fund cărarea?
Și linișteasi ecoul buchetelor pribegi.

Spital de întristare, de căință,
În careși plîngi iubirea nentîmplată
Șiși amintești cu dor, cu o suferință,
Făptura nentîlnită niciodată.

Molifți, cîțiva, s'au întîlnit departe,
Pe cînd murmùrul parcului se roagă.
Se'nchide înserarea ca o carte
Și sufletul în foi, ca o zăloagă.

PSALM

Aș putea vecia cu tovarășie
Să o iau părtașa gândurilor mele;
Noi viori să farmec, nouă melodie
Să găsec — și stihuri sprintene și grele.

Orișicum lăuta știe să grăiască,
De o apăs cu arcul, de o ciupesc de coarde.
O neliniștită patimă cerească
Brațul mi l zvicnește, sufletul mi l arde.

Știu că steaua noastră, ageră'n Tărie,
Crește și așteaptă'n scripcă s'o scobor.
Port în mine semnul, ca o chezășie,
Că am leacul mare al morții tuturor.

Pentru ce, Părinte, aș da și pentru cine
Sunetul de oșteș al bronzului lovit?
Pîinea nu mi o caut să te cînt pe tine
Și nu mi vreau cu stele bolidu'nvăluit.

Trupul de femeie, cel îmbrățișat,
Nu l voi duce ție, moale și bălan;
Numai suferința cerului, păcat
Nu si cu ea să turburi apa din Iordan.

Vreau să pier în beznă și în putregai,
Nencercat de slavă, crâncen și scîrbit.
Și să nu se știe că mă dezmierdai
Și că'n mine însuți tu vei fi trăit.

VÎNT DE TOAMNĂ

E pardosită lumea cu lumină,
Ca o biserică de fum și de rășină,
Și oamenii, de ceruri beți,
Se leagănă'n stihare de profeți.
Rece, fragilă, nouă, virginală,
Lumina duce omenirea'n poală,
Și pipăitu'i neted, de atlaz,
Pune gâteli la suflet și grumaz.
Pietrișul roșu, boabe, al grădinii,
Îi sînt, bătuți și risipiți, ciorchinii.
Plocate grele se urzesc treptat
În care frunzele s'au îngropat.
Din învierea sufletului, de izvor,
Beau caprele'amintirilor,
Și'n fluierul de sticlă al cintezii
Se joacă mîțele cu iezii.
Deosibești chemarea pruncului în vînt
Cîntată de o voce din pămînt.
Născut în mine, pruncul, rămîne'n mine prunc
Și sorcova luminii în brațe i'o arunc.

MARINĂ

Unda ntinsă, val cu val,
Pînă n malul celălalt
Spală n lapte de opal
Cerule scund și plopul nalt.

Trei sau patru, n mal, pescari,
Stau de ceasuri fără număr
Muți, ca niște cărturari,
Subt umbrele pîn' la umăr.

Peste zare, uriașă,
Creasta și suie un hotel;
În tot cerul, dat cămașă,
Ambrăcat azurul el.

Și i silit și lacul sur
Să l îmbrace cu lumină
Și să lingă împrejur
Frumusețea lui meschină.

MÎHNIRI

E trist diaconul Iakint
Și temerile lui nu mint.
Fur și tâlhar întru Hristos,
El printre frați trecu sfios.

Trupul bălan, de osîndit,
Cu pravila sa răzvrătit
Și, făcînd cruci, bătînd mătăni,
Se simte stîrv între jigăni.

Toți sfinții zugrăviți în tindă
Cu acuarelă suferindă,
Ai cinului monahicesc,
Scrutîndu-l, îl disprețuiesc.

Căci pe cînd schivnicii cu toții
Se pedepsesc amar, ca hoții,
Cu post uscat și ascultare,
Jertfînd în Săptămîna Mare,

La el, azi-noapte, în chilie,
Antîrziat o fată vie,
Cu sîinii tari, cu coapsa fină
De alăută florentină.

Și Dumnezeu, ce vede toate,
În zori, la cinci și jumătate,
Pîndind, să iasă, prin perdea,
O a văzut din cer pre ea.

PSALM

Sînt vinovat cã am rîvnit
Mereu numai la bun oprit.
Eu am dorit de bunurile toate.
M'am strecurat cu noaptea în cetate
Și am prãdat, o'n somn și'n vis,
Cu brațu'n tîns, cu pumnu'n chis.
Pasul pe marmur, tãcut,
Cãlca lin, ca'n lut,
Steagul noptii, desfãșat cu stele,
Adãpostea faptele mele
Și adormea strãjerii'n uliți
Rãzimați pe suliti.
Iar cînd plecam cãlare, cu trofee,
Furasem și cîte'o femeie
Cu pãrul de tutun,
Cu dudu țitii neagrã, cu ochii de lãstun.
Ispitele ușoare și blajine
N'au fost și nu sînt pentru mine.
În blidul meu, ca și în cugetare,
Deprins'am gustul otrãvit și tare.
Mã scald în gheață și mã culc pe stei,
Unde dã beznã, eu frãmînt scînteii,
Unde si tãcere, scutur cãtușa,
Dobor cu lanțurile ușa.
Cînd mã gãsesc în pisc
Primejdia o caut și o isc,
Mi'aleg poteca strîmtã ca sã trec,
Ducînd în cîrcã muntele întreg.

Păcatul meu adevărat
E mult mai greu și neiertat.
Cercasem eu, cu arcul meu,
Să te răstorn pe tine, Dumnezeu!
Tîlhar de ceruri, îmi făcui solia
Să-ți jefuiesc cu vulturii Tăria.

Dar eu, rîvnind în taină la bunurile toate,
Ți-am auzit cuvîntul zicînd că nu se poate.

PE PLOAIE

Ce demon am, ce sorți, ce țară?
Și pentru ce pământu-ntreg
Mai strîmt
Decît boltita mea cămară?
Azi am un sceptru, mîine-l neg: —
S-a frînt?

Mîie frig din creștet la călcîie.
E umed fiecare gînd
Și orb!
Mîie sufletul bolnav de rîie
Și pîn' la sînge se mîngîie
Cu ghiarele-i de corb.

Mai sus, mai sus de nori și aștri,
E frig, pustiu, și e'n zadar
Să pleci,
Mințit de atîți satiri albaștri, —
Spre stăvilarul secular
Înfipt în haos cu pilaștri, —
Căci nu-i făcut să treci.

Mai sus, mai sus! Spre ce? Spre unde?
În loc de-a merge poate'n sus,
Temping spre bezele profunde,
De bronz, subt care doarme dus
Alt Nepătruns, alt Presupus.

PRIGOANA

Porniră și norii.

Convoaie duc toamna în mormânt.
Grămezi de lițolii se sfîșie în vînt,
În luptă cu corbii, vîrtej cu cocorii,
Sosesc în cohorte, se duc în cirezi,
Ca bivolii negri, întinși după coarne,
Năvală de șuier, de suflet și carne —
Și doliul înfașă țării și livezi.

Din negură fulgerul sare.

Laștupă un munte ce trece
Și apoi se despică în zece.
Pe culmi zboară spume și valuri de sare,
Cu monștrii de mîna aleargă zmintite
Femeile slute, cu muget de vite,
Subt biciul din haos ce șerpuie în zare,
Mînat de gigantul Satan gol, călare.

Mari țeste se azvîrlă din umăr.

De streășini atîrnă martiri fără număr.
Statui se răstoarnă în holde de fum.
Se cleatină cerul în drum
Și frigul străpunge golanii
Și bîntuie ploaia castanii
Și sufletul geme mușcat de trecut,
Ca fiara, de-o fiară cu pas cunoscut.

Și totul se ncheagă și'n gol se prăvale
Cu scrișnet, cu spaimă, cu jale.
În rîpi stau la pîndă satirii, ciclopii,
Frecîndu-și spinarea de marginea gropii.
Puternicii beznei și răii pădurii
Sau strîns pentru pradă, ca furii.

ORAȘ MEDIEVAL

Abia se scoală vîntul. În fund — un ultim cer.
Văzduhul se închide cu lacăt și zăvoare,
Se pregătește, iute, un soi de întristare
Ce pare hotărîtă în schituri și'n mister.

Lumina și cară'n matcă nămolul alb al ceții,
Din care se prăvale o turlă după alta,
Nămiezul întîrzie în ora dimineții,
Și ca săajungi la soare, îl scoți din zid cu dalta.

Tăcerea se închină la o madonă veche.
O casă și lasă pleoapa, o turlă își îndreaptă
Ceasornicul cu clopot aproape de ureche.
Biserica i pe scară, pe cea din urmă treaptă.

În stoluri cade frunza sfioasă și se ascunde,
Ca niște pui de pasări, din cer, necunoscute.
Un pas te urmărește de cîteva secunde.
Nu i nimeni. Scoate pipa și aprindeși-o. Și dute.

CENUȘA VISĂRILOR

Cenușa visărilor noastre
Se cerne grămezi peste noi,
Precum se coboară pe glastre,
Atinse, petalele albastre,
De o gîză căzută de sus printre foi.

Se scutură vîntul și geme.
Pămîntul e una cu cerul,
Orașele și bulgări și gheme,
Ghitare adînci de blesteme,
Și aerul — rece ca fierul.

Pămîntul e o moară deșartă
Cu larve cerșind adăpost,
Mișcîndu-se în pulberea moartă,
Ce în haos mereu se deșartă:

Țărîna visării ce a fost.

CREION

Vino joc de vorbe goale.
Sîntem singuri. Ce să-i spun?
Numai gura dumisale
Se aude subt un prun.

Plouă crengile lui rouă.
Cade cîteo picătură,
Una'n păr, găteală nouă,
Una'n gene, alta'n gură.

Floarea mică, iarba toată,
Sub dantela albei rochi,
Spre genunche ridicată,
Plină-i de pîndiri de ochi.

Aerul o strînge. Cerul
O dogoare și-o sărută.
Unde trece'n cîmp, ca fierul,
Țara caldă face-o cută.

Și din toate, singur eu
Nu'ndrăznesc s-o prind de mîină
Și, cun șold în pieptul meu,
Să o sprijin la fîntînă.

MORGENSTIMMUNG

Tu ți-ai strecurat cîntecul în mine
Într-o după-miază, cînd
Fereastra sufletului zăvorîtă bine
Se deschisese-n vînt,
Fără să știi că te aud cîntînd.

Cîntecul tău a umplut clădirea toată,
Sertarele, cutiile, covoarele,
Ca o lavandă sonoră. Iată,
Au sărit zăvoarele,
Și mînăstirea mi-a rămas descuiată.

Și poate că nu ar fi fost nimic
Dacă nu intra să sape,
Cu cîntecul, și degetul tău cel mic,
Care pipăia mierlele pe clape —
Și întreaga ta făptură, aproape.

Cu tunetul se prăbușiră și norii
În încăperea universului închis.
Vijelia aduse cocorii,
Albinele, frunzele. . . Miș
Șubrede bîrnele, ca foile florii.

De ce ai cîntat? De ce te-am auzit?
Tu te-ai duminat cu mine vaporos —
Nedespărțit — în bolți.
Eu veneam de sus, tu veneai de jos.
Tu soseai din vieți, eu veneam din morți.

CHEMAREA

Din pietre sterpe și uscate
Un fir de iarbă s'a ivit,
Și vârful lui în infinit
A cutezat, străin, să cate.

Născut dintr-un crîmpei de soare
Și o fărîmă de pămînt,
Firul gingaș, curat și sfînt,
A mbobocit și a dat o floare.

Strivit în ulița măreață,
Secat de drumul de asfalt,
El e de felul cerului înalt,
Care șoptind îi spune și-l învață.

El, mulțumit că drept merinde
Laduce lapte noaptea în pahar,
Se bucură cînd și-un țînțar
De moțuși auriu se prinde.

PSALM

Tare sînt singur, Doamne, și pieziș!
Copac pribeag uitat în cîmpie,
Cu fruct amar și cu frunziș
Țepos și aspru'n îndîrjire vie.

Tînjesc ca pasărea ciripitoare
Să se oprească'n drum,
Să cînte'n mine și să zboare
Prin umbra mea de fum.

Aștept crîmpeie mici de gingășie,
Cîntece mici de vrăbii și lăstun
Să mi se dea și mie,
Ca pomilor de rod cu gustul bun.

Nu am nectare roze de dulceață,
Nici chiar aroma primei agurizi,
Și prins adînc între vecii și ceață,
Nu mi stau pe coajă moile omizi.

Nalt candelabru, strajă de hotare,
Stelele vin și se aprind pe rînd
În ramurile'ntinse pe altare —
Și te slujesc; dar, Doamne, pînă cînd?

De-a fi nflorit numai cu focuri sfinte
Și de-a rodi metale doar, pătruns
De grelele porunci și nvățăminte,
Poate că, Doamne, mi-este de ajuns.

În rostul meu tu mai lăsat uitării
Și mă muncesc din rădăcini și sînger.
Trimite, Doamne, semnul depărtării,
Din cînd în cînd, cîte un pui de înger,

Să bată alb din aripă la lună,
Să-mi dea din nou povața ta mai bună.

ÎNTOARCERE ÎN ȚĂRIȚĂ

De prin adîncul nopții vin cocorii
Pe care iam văzut plecînd,
Și cu tăcerea gîndului și a orei
Vorbele lor le-auzi de pe pămînt.

Vin înapoi din raiuri fericite
Și lumea întreagă a stelelor străbat,
Vechi credincioși ai turlei părăsite
Și ai bisericii sărace dintr-un sat.

În sufletul, bolnav de oseminte
De zei străini, frumoși în templul lor,
Se iscă aspru un îndemn fierbinte
Și mi simt sculate aripi de cocor.

DESCÎNTEC

Lacăte, cine te-a închis
La ușa marelui meu vis?
Unde ni-i cheia, unde-i păzitorul,
Să sfărâme zăvorul
Și să vedem în fundul nopții noastre
Mișcîndu-se comorile albastre?
Un pas din timp în timp, greoi,
Se apropie, dar a trecut de noi.
Toți pașii se sfîrșesc și pier
Pentru urechea ta de fier
De-o vîna ntoarsă peste tine
Cred că atîrnă din văzduh glicine
Și, de pe bolți, zorele
Și muguri și ciorchini de stele.
Cine va pune-n ușa noastră cheie
O singură scînteie?
Lumina ochiul și-l așază
Și-n încăpere caută să vază.
Lacătul simte și tresare
Cu bezna mea, ca de o sărutare.
Stea, nu poți tu intra-n veriga lui
Și lacătul tăcerii să-l descui?

LUMINĂ LINĂ

Cum te găsești, ușoară zburătoare,
Zăcînd aci, pe o margine de drum,
Și nu dormind într-un polen de floare,
Învăluită-n aur și parfum?

Neascultînd de vîntul de la stup,
Te-ai aruncat în plasa verde-a zilei
Și darurile-acum, ale zambilei,
Puterile-amorțite ți le rup.

Voind să duci tezaurul de ceară,
Te prăbușiși din drumul cel înalt.
Cine-o să vie, trupul tău de-afară
Să-l caute și-n jur să sufle cald?

Cu aripa-n țărîină și în vis,
Strînge la piept comoara ta deplină.
Cît te iubesc, frumoasa mea albină,
Că sarcina chemării te-a ucis!

POARTĂ CERNITĂ

Biata bătrână a murit.
Știa că moare negreșit,
Ca toți bătrînii cînd se simt căngheață
Intrînd încet cu mîinile în ceață.

Îam văzut sufletul trecînd
În lumea cealaltă,
Prin plopîi vineți, strînși la rînd
Și laolaltă.

Un medic îngrijea piciorul stafidit,
O fată mică și o soră grasă.
Parcă un străin a ncremenit
Între făclii pe masă.

Cățelul a rămas fără bătrînă,
Nu-i mai ajunge botul pîn' la mînă,
Retrasă pentru marea rugăciune
La piept. Iertăciune.

Va fîmbrăcat în albituri curate
Trupul ei văduv de durere,
Nesimțitor la ceasul jumătate
Care bate după 8 mistere.

Posomorît azi, cîinele nu are
Lapte, nare de mîncare.
S-a întrerupt gospodăria
Și s-au închis dulapul și bucătăria.

Piulița de aramă
Lucește ca un astru solitar,
Și luna și-a făcut un far
Din turla nvaluită n scamă.

CREION

Obrajii tăi mi s dragi
Cu ochii lor ca lacul,
În care se oglesc
Azurul și copacul.

Surîsul tău mi s drag,
Căci e ca piatra n fund,
Spre care noată albi
Pești lungi cu ochi rotund.

Și capul tău mi s drag,
Căci e ca malul n stuf,
Unde păianjeni dorm,
Pe zori făcute puf.

Făptura ta întregă
De chin și bucurie,
Nu trebuie să mi fie,
De ce să mi fie dragă?

MIEZ DE NOAPTE

Întîlnite'n vîrful crucii,
Față'n față, steaua, luna,
Se privesc și, cîte una,
Stelele deșteaptă nucii.

Și pe'al cerului pieptar
Scapără frumoșii teferi
Sumedenii de luceferi,
Plini de voie și de har.

Din apus la răsărit
Toată iarba de pe cer,
Mică'n bob cît un piper,
A'nflorit și'a tresărit.

Și pe cînd îmbătrînește
Lumea, jos, printre cotețe,
Într-o nouă tinerețe
Zilnic cerul nopții crește.

NICIODATĂ TOAMNA...

Niciodată toamna nu fu mai frumoasă
Sufletului nostru bucuros de moarte.
Palid aşternut e şesul cu mătasă.
Norilor copacii le urzesc brocarte.

Casele adunate, ca nişte urcioare
Cu vin îngroşat în fundul lor de lut,
Stau în ţărnuş albastru al râului de soare,
Din mocirla cărui aur am băut.

Pasările negre suie în apus,
Ca frunza bolnavă a carpenului sur
Ce se desfrunzeşte, scuturînd în sus
Foile, în azur.

Cine vrea să plîngă, cine să jelească
Vie să asculte ndemnul nenţeles,
Şi cu ochii în facla plopilor cerească
Săşi îngroape umbra în umbra lor, în şes.

HERUVIM BOLNAV

Îngerul meu își mai aduce aminte
Din fericirile de mai nainte.
Cerul la gust isajunge ca un blid
Cu laptele amar și agurid,
Stelele lui nu și le mai trimite
Ca niște steaguri sfinte zugrăvite,
Și vîntul serii nuși mai dă îndemn
Cu aromele de vin și undelemn.
Livada, cîmpul și-au pierdut și floarea
Și roadele și frunza și culoarea.
Apele negre duc subt cerul cald
Nămoluri fierte, grele, de asfalt.
Oriunde capul caută săși puie
Locuși spinos și iarba face cuie.
Cocorii trec Tăria fără el
Și nuși mai cheamă zborul lor defel.
Viața veciei, cuibul din ogivă,
Inimii lui ajuns-au deopotrivă,
Și ntiia dată simte, cît de cît,
În dumicarea timpului, urît;
Căci neștiută ncepe să ncolțească
Pe trupuși alb o bubă pămîntească.

CÎNTARE

M'am apărat zadarnic și mă strecor din luptă
În umbra lunii albe, cu lancea naltă ruptă.
Pusei pămînt și ape, zăgaze între noi,
Și sîntem, pretutindenii, alături, amîndoi.
Te întîlnesc pe toată poteca'n așteptare,
Necontenita mută a mea însoțitoare.
Pe la fîntîni iei unda pe palme și mi'o dai,
Iscată dintre pietre și timpuri, fără grai.
Ți'ai desfăcut cămașa și ntrebi cu sîinii'n mîină
De vreau s'astîmpăr setea din ei sau din fîntîină.
Ai dus la țurțur gura cu gura mea plecată,
Voind să bei cu mine scînteia lui deodată.
Amestecată'n totul, ca umbra și ca gîndul,
Te poartă'n ea lumina și te'a crescut pămîntul.
În fiecare sunet tăcerea ta se'aude,
În vijelii, în rugă, în pas și'n alăute.
Ce sufăr mi se pare că'ți este de durere,
De față'n tot ce naște, de față'n tot ce pierе,
Apropiată mie și totuși depărtată,
Logodnică de'a pururi, soție niciodată.

PSALM

Ruga mea e fără cuvinte,
Și cântul, Doamne, mi-e fără glas.
Nu ști cer nimic. Nimic ți aduc aminte.
Din veșnicia ta nu sînt măcar un ceas.

Nici rugăciunea, poate, nu mi-e rugăciune,
Nici omul meu nu-i poate omenesc.
Ard către tine ncet, ca un tăciune,
Te caut mut, te nchipui, te gîndesc.

Ochiul mi-e viu, puterea mi-e întreagă
Și te scrutez prin albul tău veștmînt
Pentru ca mintea mea să poată să-nțealeagă
Nengenuchiată firii pe pămînt.

Săgeata nopții zilnic vîrfuși rupe
Și zilnic se ntregește cu metal.
Sufletul meu, deschis ca șapte cupe,
Așteaptă o ivire din cristal,
Pe un ștergar cu brîie de lumină.

Spune tu, Noapte, martor de smarald,
În care anume floare și tulpină
Dospește suc fructului Său cald?

Gătită masa pentru cină,
Rămîne pusă de la prînz.
Sînt, Doamne, prejmuît ca o grădină,
În care paște un mînz.

BELȘUG

El, singuratic, duce către cer
Brazda pornită'n țară, de la vatră.
Cînd îi privești împiedecați în fier,
Par, el de bronz, și viteleși de piatră.

Grîu, popușoi, săcară, mei și orz,
Nici o sămînță n-are să se piardă.
Săcurea plugului, cînd s-a întors,
Rămîne-o clipă'n soare ca să ardă.

Ager, oțelul rupe de la fund
Pămîntul greu, muncit cu dușmănie
Și cu nădejde, pînă ce, rotund,
Lunași așază ciobul pe moșie.

Din plopul negru, răzimat în aer,
Noaptea, pe șesuri, se desface lină,
La nesfîrșit, ca dintr-un vîrf de caier,
Urzit cu fire de lumină.

E o tăcere de-nceput de leat.
Tu nuști întorci privirile'napoi.
Căci Dumnezeu, pășind apropiat,
Îi vezi lăsată umbra printre boi.

FIARA MĂRII

Te iată iarăși singur, în luntrea cît o scoică,
Luptînd în fundul zării cu norii mari din cer
Și legănat de mare, de fiară, ca de o doică,
Și năbușit în cîntec de țîțele și de fier.

Talazele adunate cu bezne, șerpi și rîme,
Și n gloate ghemuite, fanaticii limbrici
Te urmăresc: izbînda și lupta să și dărîme,
Fiindcă putuși furtuna cu fruntea să despici.

Deasupra muncii tale încet biruitoare
Veghează n toată lumea un singur strop de stea,
Ca un păianjen care a pogorît din soare
Ca n trecerea vîltoarei zălog și scut să stea.

Te iată prins de vînturi. Stihia nu te cruță.
Ca n vremea cînd, lipsinduși și luntre și lopeți,
Omul era bolnava și palida maimuță,
Înfrișată n fața cereștilor păreți.

Depart ești, departe, ca fluturii ce-și lasă
În ramuri crisalida, din piersicul natal,
Depart foarte, frate, de sine-ți și de casă,
Gonind întreg oceanul, străin, din val în val.

Unde se duce singur, urzit în marea deasă?

PIA

Ce poți avea, sufletul meu,
Cînd soarele ne pune'n ramuri iară
Ori un inel de foc, ori o brățară,
Cu mîna caldă a lui Dumnezeu?

Și cînd făptura ne primește-ntreagă,
Ca un altar ce'n haos s'a deschis,
Și dinainte floarea ni se pleacă,
Să-i sărutăm petalele de vis?

Ești întristat de acest adînc tablou,
Unde la fiecare clipă am simțit
Că ne atinge pensula din nou,
A umbrei mari ce'n el ne-a zugrăvit?

Dar dorurile toate adunate,
Pe unda'n fund a cerului străjar,
Pe care noaptea trec, întunecate,
Luntrice, lin, cu prora de cleștar?

Copacu'ntreg trăsare și se'ndoaie
Cu toate rădăcinile deodată.
O picătură slobodă de ploaie
Pe-o frunză a căzut, înveninată.

PSALM

Nu ști cer un lucru prea cu neputință
În recea mea ncruntată suferință.
Dacă ncepui de aproape să ști dau ghies,
Vreau să vorbești cu robul tău mai des.

De când s-a întocmit Sfînta Scriptură
Tu n-ai mai pus picioru-n bătătură
Și anii mor și veacurile pier
Aci sub tine, dedesubt, subt cer.

Cînd magii au purces după o stea,
Tu le vorbeai — și se putea.
Cînd fu să plece și Iosif,
Scriș l-ai găsit în catastif
Și i-ai trimis un înger de povață —
Și îngerul stătu cu el de față.
Îngerii tăi grijeau pe vremea ceea
Și pruncul și bărbatul și femeea.

Doar mie, Domnul, veșnicul și bunul,
Nu mi-ai trimis, de cînd mă rog,
nici unul. . .

BINECUVÎNTARE

Dormiți, dormiți!
Hipnoza nopții suflă boare
În mușchii voștri veștejiți
Și mâine veți avea izvoare
Din spor, pământul, să-l stropiți
Cu bale călătoare.

Dormiți, dormiți,
Căci legea o citește cariul
Cînd voi sînteți încremeniți
Și'n țeasta voastră și zvîrlă zarul
Satan, cu ochii buimăciți.
Noroc! Fiți fericiți!

Dormiți, dormiți,
În monarhia minerală,
Cu obrazii, sterpi și gălbejiți,
Lipiți de carnea triumfală,
Cu care, morți, vănsuflețiți
O zi și o viață goală.

Cei umiliți în trudă și'n răbdare,
Pribegii, robii și sihaștrii,
Bătuți de-a lunii vînată dogoare,
Așteaptă stolul șoimilor albaștri.

Judecători, stăpîni și îndreptățiți,
Voi sînteți beți. Dormiți, dormiți!

Și însumi binevăcuvînt.
Căci e nevoie pe pămînt
Să vănmulțiți,
Să neapăsați și să neînlănțuiți,
Și veacuri oarbe să clădiți,
Dormiți, dormiți!

POATE CĂ ESTE CEASUL

Poate că este ceasul, de vreme ce scoboară
Din arbori toată frunza cea fost și strălucit,
Să ne privim trecutul în față, liniștit,
Cînd urma lui de umbră începe să ne doară.

Și, fără umilință și fără de mîndrie,
Să ne amintim în noapte, de noi, din fir în fir,
Și să privim zigzagul, pe stînci, de tibișir,
În care și puse pasul fragila mărturie.

O zi mărunți, o noapte aprinși cu foc de aștri,
Cînd răstigniți, cînd slobozi și mari și adesea mici,
Păstori de crizanteme, profeți pentru furnici,
Deasupra ne vulturii pluteau în cer albaștri.

Și de nis rupți genunchii de căile spinoase,
De ce pentru întristare să fie tot cea fost?
Nu-i toamnă? Să ne facem din noi un adăpost
Și să adunăm deșertul, la cald, pe lîngă case.

Să luăm cenușa stinsă pe vechile altare,
Să-i dăm din nou văpaia și un fum mai roditor.
Să omprăștiem, să mîntă, pe șesul viitor,
Nădăjduind culesul tîrziu, cu întristare.

NEHOTĂRIE

Îmi voi ucide timpul și visurile, deci,
Cîrpi voi pentuneric mantaua vieții mele.
Drept mulțumire ști voi că cerurile reci
Vor strecura prin găuri lumina unei stele.

Să las să o umple cerul cu vastul lui tezaur?
Înveștmîntat domnește, să trec cu giulgiul rupt;
Pe coate cu luceferi, spoit pe piept cu aur
Și tatuat cu fulger, să nu nving? să nu lupt?

Să bat noroiul vremii, cu ochii nchiși. Hlamida
Să mi scoată în drum nerozii, rînjiți, din cîrciumi,
Ca fluturii, ce rabdă să i poarte în praf omida,
Să rabd și eu în mine, povară, două vieți?
beți.

Un om, trudit și acela, îmi va deschide mîine
Mormîntul pomenirii cu mîna și preacurată,
Ca să mă frîngă în soare, schimbat prin moarte în
Și fraților din urmă, șoptind să mă împartă.
pîine,

Dar ziua care trece și mă rănește n' treacă
Îmi umilește cîrja și mi încovoiaie crinii,
Și inima urmează s'atîrne ca un lacăt
Cu cheile pierdute, la porțile luminii.

De ce nu pot să nu știu, de ce nu pot să n'aud
În ce stă rostul zilei și prețul de-a ține trece?
Deschide-mi te, suflet, prin șapte ochi de flaut,
Și cîntecul și viața și moartea să le nece.

DOLIU

Mai mult, tu nu vei mai vedea
Nimic, nici cer, nici flori.
S-au prăfuit din zarea ta,
Ca niște nori.
Nici zare nu vei mai avea,
Nici ochi cu care s-o măsoari
În geamuri prin perdea.

De acum străină mîna ta
Îți va șede deoparte,
Ca un condei, pe undeva,
Alătura de-o carte.
Și ochii tăi, de gura ta,
Vor trece mai departe,
Decît un nufăr de o stea.

Orbita viața și, cu ea,
Și cîntecul și luna,
Și unda în care strălucea
S-a stins pe totdeauna.

Tu pe vecie ne-și mai fi,
Și-ai fost, măntreb, vreodată?
Pustiul mă învălui,

Cînd subt un plop mi se trezi
Tot dorul de altădată!

Durerea mi se pierde'n fum,
Tot căutînd un vreasc de rost
Într'aste drumuri fără drum,
În care toate doar au fost,
Și nu mai sînt acum.

PSALM

Te drămuiesc în zgomot și în tăcere
Și te pîndesc în timp, ca pe vînat,
Să văd: ești șoimul meu cel căutat?
Să teucid? Sau săngenunchi a cere.

Pentru credință sau pentru tăgadă,
Te caut dîrz și fără de folos.
Ești visul meu, din toate, cel frumos
Și nu ndrăznesc să te dobor din cer grămadă.

Ca în oglindirea unui drum de apă,
Pari cînd a fi, pari cînd că nu mai ești;
Te întrezării în stele, printre pești,
Ca taurul sălbatec cînd se adapă.

Singuri, acum, în marea ta poveste,
Rămîn cu tine să mă mai măsor,
Fără să vreau să ies biruitor.
Vreau să te pipăi și să urlu: « Este! »

ARHEOLOGIE

Sufletul meu își mai aduceaminte,
Și acum și nencetat, de cea trecut,
De un trecut ce mi se necunoscut,
Dar ale cărui sfinte oseminte

S-au așezat în mine făr' să știu,
Cum nici pământul știe peșale lui,
În care dorm statui lângă statui
Și sî zăvorît sicriu lângă sicriu.

Un murmur nentrerupt, de epitafe,
Cari mai străine, care mai sonore.
Prin aer, timpului despărțit de ore,
Ca de mireasma lor niște garoafe.

Tăcerea vocile și le-a pierdut,
Care-o făceau pe vremuri să răsune.
Aud țărîna doar a vocilor străbune,
Cum se desface, cum s-a desfăcut.

Și, cîteodată, totul se deșteaptă,
Ca într-o furtună mare ca Tăria
Și arată veacurile temelia.
Eu priveghez pe ultima lor treaptă.

DOR DUR

Ai îmbătrînit, băiete,
Cîntînd stihuri și ștafete,
Potrivind, ascuns de lună,
Vorba'n fluier, care sună.

Lumea plînge de neazuri,
Tu și pui gîndul pe atlazuri
Și, de dor de vînt și mierle,
Faci cu acul fir de perle.

Îți ungi rănile cu argint,
Te alinți cu zări ce mint
Și și faci cugetul hotar
Între înger și măgar.

Ah! de cînd mîsa fost iubit,
Felul meu sîsa izmenit.
Gura și rece, de nălucă,
Mîsa lăsat viața năucă.

Fința mică de otravă
Mîsa făcut carnea bolnavă.
Fieșcare os mă doare
De amintire și lingoare.

Și pentru că nu am știre
De mi voi mai veni în fire
Și de o voi mai vedea
Strînsă subt musteața mea,

Ca un șarpe ce se zbate
Suferind de cinci păcate,
Stihuind m'am hotărît
Să mi trec noaptea de urît.

Că dacă mai este vie,
Scrie peană! Sînge scrie!
Cine știe! . . .
O citi și o să vie.

MÎNĂSTIRE

Ațipit a ziuă'n ramuri.
Porumbieii albi, la rînd,
Pe pridvoare și la geamuri
Se trezesc din nou visînd.

Ăripile dorm închise
Pretutindeni, evantalii.
Toată lumea ciripise
Pentru seara de Rusalii.

Clopotele au ostenit,
Liliecii din clopotniți
Dau de cerul risipit
Pretutindenea din solniți.

Luna și mîna lin păunii
Pe întinsu-i așternut.
Ochii tăi ca bruma prunii
Mă gîndesc să ți-i sărut.

Și cum ceasul bate'n larg
Peste noi și peste plante,
De s-ar crede că se sparg
Subt ciocane diamante;

Timpul cel adevărat
Vine-n aripi împrejur,
Și pe capul meu plecat
Varsă poale de azur.

PSALM

Pentru că n-*a* putut să te-nțeleagă
Deșertăciunea lor de vis și lut,
Sfinții au lăsat cuvînt că te-au văzut
Și că purtai toiag și barbă-n*treagă*.

Te-ai arătat adeseori făpturii
Și-n*tot*deauna-n haine de-mpărat,
Amenințînd și numai supărat,
Că se sfiau de tine și vulturii.

În Paradisul Evei, prin pădure,
Ca și în vécii triști de mai tîrziu,
Gura ta sfîntă, toți Părinții știu,
Nu s-*a* deschis decît ca să ne-njure.

Doamne, izvorul meu și cîntecele mele!
Nădejdea mea și truda mea!
Din ale cărui miezuri vii de stele
Cerc să-mi îngheț o boabă de mărgea.

Tu ești și-ai fost mai mult decît în fire
Era să fii, să stai, să viețuiești.
Ești ca un gînd, și ești și nici nu ești,
Între putință și-n*tre* amintire.

DRUM ÎN IARNĂ

Decembre, ca un paradis
De marmur și scînteii,
Hlamida și-a deschis,
Și, dintre tei,
Un vaiet lin de clopoței
Suspină-abia, ca'n vis.

Deasupra nopților s-a stins
Legendă ideală,
Și nu e suflet neatins,
Oricît de stins,
De diafana ei petală,
În care să nu fi descins
Lumina siderală.

E feerie de argint
Cristalizat în țurțuri lungi
Și pe cît ochii țîși alungi,
Pe cît ajungi,
E marmur alb, neprihănit,
Pustiu și nesfirșit.

În umbra lămpilor cernite
Se varsă vis în cupe noi,
Și capetele mult iubite
Se-nvecinesc pe nesimțite,
Ca niște frunze de trifoi.

Feți dulci, o clipă-ndrăgostiți,
Pe-atîta farmec și senin,
Fiți, cel puțin
Voi, fericiți!

PRINȚUL

Biruitoare de lifte și jivine,
Așteaptă dîrz, la rîndu-i biruit,
Și ochii lui, de patru timpuri pline,
Încremeniți pe zare, n-au dormit.

Pe locul unde și-a răpus vrăjmașii,
Și slava lor țărîină a căzut,
Sau arătat, în urmă, n-în sînge, pașii
Curtenilor și reți ce l-au vîndut.

Închis în turnul morții din poruncă,
Prințul e ntreg, dar gîndurile-l dor,
Ca niște vulturi negri ce și aruncă
Între cotețe rotirile lor.

Puterea lui întregă și vitează
Ascultă n-în noaptea de safir și lut,
Din depărtare, calul că-i nechează,
Care prin adieri l-a cunoscut.

Și cînd îl rod păduchii cîteodată
Pe dedesubtul platoșei domnești,
Prințul te simte, spadă fermecată,
Prinsă de șold, că-i tremurat și crești.

EVOLUȚII

Pământul antic s'a civilizat.
Nici nimfe, nici naiade, nici sirene,
Crucificate ritmic și alene
În așternutul undei ondulat.

Pe coaja bulevardului de smoală,
Subt ochii guarzilor, în cete,
Nepoții lui Orfeu se duc la școală
Cu plăcile de piatră cu burete.

Toți, abdicăți din funcția divină,
Au renunțat la slăvile eterne.
Apoloși profesor de mandolină,
Pan lecții dă, de limbile moderne.

Herculesi petrolist dactilograf,
Și Joe însuși, farmacist detreabă,
Servește-n cutiuțe la tarabă
Cîte un hap, cîte un praf.

Odinioară, ne soseau prin curte
Și stau de vorbă-n cîntece cu noi,
Îngerii mici cu aripile scurte
Și sfinții cîndizi în stihare noi.

Și câteodată, seara, prin grădină,
Se năruia rănit din zbor
Câteun seraf cu mîna la picior,
Ciocnit în aer cu o albină.

Dar la fereastra staulului, sus,
De cîte ori oprindu-ne, din grabă,
Nu am zărit lumina lui Isus
Și-am auzit că vocea lui ne-ntreabă?

Pavel din Tars e acum zaraf sărac,
Și Chrisostom băiat de prăvălie,
Iar Sfîntul Duh, închis în colivie,
Făcutu-s-a pui mic de pitpalac.

PUȚIN

O, vino, fluture, te lasă
Pe brațu-mi ostenit.
Întinde-ți aripa frumoasă,
Fii bunul meu venit.

Strămută-mi gîndu-ntr-alte părți,
Strecoară-mi-l pe sub tulpini,
Ca să-l întorc apoi pe cărți,
Nins, cum și tu vii, de lumini.

Cu trupul tău de catifea,
Ce tremură de fin ce-si,
Îmi amintești de ochii de cafea,
Din genele Ilincei.

În casa toamnei nu te vezi,
De mic și de uitat.
Dar toate florile-n livezi
Ți-aștern cîte un pat,

Și toate frunzele te cer
Să-ți legene lin somnul,
Știind că leagănă spre cer,
În sînul tău, pre Domnul.

O, duse, fluture, din nou,
Luminile te cheamă;
Dar prin al liniștii ecou
Fii băgător de seamă.

O mierlăși poartă pe sub tei
Un cioc și o gușă adâncă.
Domnul e prins și'n sînul ei —
Și mierla te mănîncă.

GRAVURĂ

Astăzi, soarele, prin ceață,
S-a născut din haos, mort,
Peșnerata dimineață,
Cenușie ca un cort.

Pe când sufletul coboară,
Melancolic, peșamintiri,
Ca o pulbere ușoară
De scînteii și licăriri,

Peste cărțile din care
Se deșteaptă musc trezit
De pe foi ceșau putrezit
Prin unghere de sertare,

Orologiul, ploaiașn urmă
Și cu inimașntrșun ritm,
Bat secundele ceșn turmă
Nencetat au tot murit.

Și ce liniște seșășterne!
Și cum sufletul seșaude,
Scuturînd aripe ude
Peste brumele eterne!

Dintr-a mea singurătate
Las în voie timpul viu,
Care știe ce nu știu,
Și prin veacuri destrămate
Fac cu pana semn și scriu.

CREION

Trecînd pe puntea îngustă,
Dintr'un secret imbold
Cu mîna prinsă'n fustă,
Și-o suie pînă'n șold.

Genunchii, copti ca grîul,
Duc somnului prinos.
Fărăndoială, rîul
Își lasă pleoapa'n jos.

Zburdalnică pe glezne
Se ntoarce către casă.
O! vîntule, ție lezne
Să-i spui că e frumoasă.

Dar puntea'n salturi repezi
Se clatină'n tre mure.
O! punte, fă-te lebezi,
Și du-mi-o'n țărni ușure.

Cu sufletul, și eu
O duc din mal de mîini
Și-o simt în dorul meu
Ca miezul unei pîini.

Și acum, cînd își ridică
O mîna peste zare,
O vede-o rîndunică
Umplînd cu-o sărutare
Azurul prins de-o stea.

O! cuiburi, scoici cu șoapte,
Rugați-vă, la noapte,
Din turlă, pentru ea. . .

PSALM

Pribeag în șes, în munte și pe ape,
Nu știu să fug din marele ocol.
Pe cât nainte locul mîe mai gol,
Pe-atît hotarul lui mîi mai aproape.

Piscul sîrîște în punctul unde ncepe.
Marea mă nchide, lutul mîa oprit.
Am alergat și n drum mîam răzvrătit
Și nîam scăpat din zarea marei stepe.

Sînt prins din patru laturi deodată,
Și oricît mîaș măguli biruitor,
Cunosc ce răni și anume unde dor
Și suferința mea necăutată.

Din vitejii și biruinți trecute
Am cîștigat puterea, ce a rămas:
Nu mai străbat destinul meu la pas,
Ci furtunos de acum, și iute.

Nu lua în seamă cîntecele grele
Cu care turbur liniștea de apoi.
Sînt leacuri vechi pentru dureri mai noi
Și cîntă moartea n trîmbițele mele.

JIGNIRE

Neprețuind granitul, o, fecioară!
Din care-aș fi putut să ți-l cioplesc,
Am căutat în lutul rumînesc
Trupul tău zvelt și cu miros de ceară.

Am luat pămînt sălbatic din pădure
Și-am frămîntat cu mîină de olar,
În parte, fiecare mădular,
Al ființei tale mici, de cremene ușure.

Zmălțîindu-ți ochii, luai tipar verbina,
Drept pleoape, foi adînci de trandafiri,
Pentru sprincene firele subțiri
De iarbă nouă ce-a-nțepat lumina.

Luai pildă pentru trunchi de la urcioare,
Și dacă-n sîni și șold a-ntîrziat
Mîina-mi aprinsă, eu sînt vinovat
Că n-am oprit statuia-n cingătoare

Și c-am voit să simtă și să umble
Și să se-ndoaie-n pipăitul meu,
De chinul dulce dat de Dumnezeu,
Care-a trecut prin mine și te umple.

Femeie scumpă și ispită moale!
Povară/acum, când, vie, te-am pierdut,
De ce te zămislii atunci din lut
Și nu-ți lăsași pământul pentru oale?

GRAIUL NOPTII

Cucuvaie, cîntecul tău tîrziu,
În noaptea cu veștmînt argintiu,
Are cîteva tari silabe
Cu cîteva silabe slabe.
Ce prost, întîi, s'asnfriçoșat de tine,
De cîntecul tău cu chemări străine,
De ființa de abur și pucioasă
În noaptea lui somnoroasă?

Ochii tăi, mari și teferi,
Ca niște luceferi
Înghetați de uimire,
Privesc în suvenire.
Tu știi că destinul e grav
În pensula marelui zugrav.
Omule, gură strîmbă, gură hîdă,
Pasărea nu știe să rîdă!

Tu ești clopoțelul Sfîntului Duh
Și treci lung prin văzduh
Și suni lepădarea de sine
Și împărăția nopții ce vine.

Glasul tău depărtat și sfânt
Spune auzului de pe pământ
Că sufletul trebuie să stea
De veghe, înarmat în șea;
Că sufletul e o sabie sticloasă
Care trebuie trasă:
Să-i scînteie stelele-n lăcu!

Povară mi se mintea, ca tuciul.

Tu trăiești fără castel,
Fără pat, fără așternut,
De la început;
Fără cufăr, fără cărți,
Zburînd mereu în alte părți,
Neașezată nicăieri,
Fără drepturi, fără puteri.

O! cucuvaia lui Dumnezeu,
Gîndesc că ai fi sufletul meu!

BIULBIUL

Dimineața, seara, triste.
Triste s oare ntr adevăr?
Umbre atîrnă de batiste
Și de fire lungi de păr.

De vor fi sau nu, precum
Ochiul de ciclop le vede,
Zugrăvite n vînt cu fum,
N au conture, nici parfum
Ramurale din livede.

Printre prunii din amurg
Cîntă n ritmuri de tîpsii
Ghiersul moale, stihul turc
Și arab, de la geamii.

Rugăciune! Nebunie!
Ca bolnavii gem cu toții.
Sînt nebuni? În chinovie
Au și munte și cîmpie.

Catapeteasmă pustie,
În altar, îmi intră hoții.

IOSIF AL UNGRO-VLAHIEI

Se naltă fumul de tămîie
De la jertfelnic la Isus
Și cu mireasma lui mîngîie
Șfinții cu nimb de foc, de sus.

Cîntările, suind în cor
Cu clopotele, s'au topit
În glasul de mijlocitor
Al blîndului mitropolit.

Înveștmîntat în promoroc
Cusut cu foi de trandafir,
Se roagă'n gînd ca un proroc
Și pune fruntea pe potir.

Dar ridicîndu-l preasfințitul
La ceruri, brațul i se frînge
Și varsă din neprihănitul
Trup sfînt muiat în sfîntul sînge.

Curata cuminecătură
În veac de veac nu s'au vărsat.
Unchiașul în genunchi murmură:
— « Părinților, sînt cu păcat! »

Pe cînd părinții arhimandriți
Și arhondarul stavrofor
Se jăluiesc, nemîntuiți,
Cum că păcatul e al lor.

ICOANĂ

Noaptea întinde scoarțe, plocate și covoare,
Urzite cu zigzaguri și cu chenar mărunț,
În care se repetă izvodul la culoare
Și chipurile crucii și florile, cum sunt.

În fața lunii, dreaptă, șoseaua-n vărgi cu plopii
Ș-a pardosit cu țoale din Jii și Mehedinți,
Și-n umbra fiecărui copac așteaptă popii,
Strângînd în mâini tăcute cădelnițe fierbinți.

Ivirea se va face, pesemne, din cîmpie,
Prin albele cătune, pitite subt căciuli.
La moara adormită cu roata-n apa vie
Ș-au și sculat dulăii, molatici și ciufuli.

Căci iar Ierusalimul se arată după ploaie,
Cum l-au știut întocmai, pe vremuri, cuvioșii.
Ce vezi? Sobolii-nalță biserici, mușuroaie.
Ce auzi? Văzduhul cîntă întreg cu toți cocoșii.

Și de-am venit ca'n timpuri, a fost ca, înc-o dată,
Săplec la sărutare o frunte vinovată,
Să'nvingem iarăși vremea dintr-o năntărire nouă
Și să'nviem adîncul izvoarelor de rouă.

Și cum scoboară noaptea, al'dată așteptată,
Îmi pare veche luna — și steaua ce se arată,
Ca un părete de arme, cu care-aș fi vînat.

Și fără glas, cu luna, și noi ne-am ridicat.

MITRA LUI GRIGORIE

Tiara, grea pe frunte, de aur gros bătut,
S-a făurit frumoasă, acum vreo șapte veacuri,
Muncită, în robie, de meșter priceput
Ampodobi tertipul cu gingășii și fleacuri.

Aci, cunoști călcâiul ciocanului, lovit
În bulgării de aur supuși silit strivirii
Și ncovoiți de-o floare la locul potrivit,
Prinzînd înfățișarea, treptat, a nchipuirii.

Aci, se subțiază metalul străveziu,
Și, fir plătînd, ca firul de păr prin flori se coase:
Tors ca din furci de aur și ajungînd mătase,
Pe nicovala neagră, se iscă nimbul viu.

Trei rînduri de smaralde, ca dinții din gingie,
Rotunde, deopotrivă, jurîmprejur răsar,
Pe locuri întrerupte de-o piatră rubinie
Și de un bob mai mare de vechi mărăgăritar.

Păstrată pentru Paști în cămin cu ncuietoare,
Tiara stă n părete, păzită de doi sfinți.
Albastrul căptușelii pătat e de sudoare,
Pe creștetul, din vremuri, al foștilor Părinți.

AGATE NEGRE

Cum e'n mijlocul tăcerii,
Adâncită'n văgăuna
Noptii palide, ca luna
Licărind în bruma serii;

Și cum sufletul se pierde
Într'un lin păinjiniș
Ce se leagănă pieziș
Să-l mîngîie și dezmierde;

Cum din foile citite
Fluturi albi, cu ochi de aur,
Pe buchete de țintaur
Mișcă aripi prăfuite;

Cu susure de mătăasă
Înecată de dantele —
Pe la geamurile mele
Trece vîntul ca o plasă
Constelată cu mărgele.

Turburat în amintire,
S'a întors parfum de vis,
De la sînu'abia deschis,
Peste care'un braț subțire
Adormea ca un iris.

Ochii strînși în coji de fier
Dau o boabă tremurată
Pentru ochii dealtădată;
Și copacii întorși spre cer
Par corăbii negre, lată,
Încărcate cu mister.

MORȚI ÎN CRUCEA NOPTII

Morți în crucea nopții? Nu cred.
Totuși, clopote, ca'n bură,
Gîngăvesc.
Clopote de lemn, cu putred
Glas, jelesc,
Și gîndireași arătură
Peste care boi de zgură plugăresc.

Trăgătorii și groparii
Lîngă morții viitori
Dorm, gîndesc.
Totuși, jalnic lăutarii
Izbucnesc,
Și din guri de cîntători
Vorbe: « slabi și trecători »
Se'nnădesc.

Se'nmormîntă noaptea, parcă,
Unii morți ieșiți din legi. . .
E tîrziu!
Sufletul răzleț se'mbarcă
În sicriu
Și vîslește spre pribegi,
Și te schimbă să'nțelegi
Cenușiu.

Eu sînt mortul, eu groparii,
Cimitirul și presviții!
Eu jelesc!
Vînturi treieră stejarii
Și zmuncesc.
Ploaia plînge rătăciții.
Și, în mine, și iubiții
Mucezesc.

OSEMINTE PIERDUTE

Iubirea noastră a murit aici.
Tu frunză cazi, tu creangă te ridici.

Atît amar de ani e de atunci!
Glicină tu, tu florilești arunci.

A mai venit de-atuncea să vasculte,
Voi plopi adînci, cu voci și șoapte multe?

Voi ați rămas întorși tot spre apus,
Voi creșteți toți de-a pururea în sus.

No mai zăriți, din vîrfuri, nicăieri?
Știți voi ce vorbă este vorba « ieri »?

La poartă, umbrăceluiași stejar.
Mă rog, intrînd, de domnul grădinar.

Fîntîna curge, ca și-atunci, mereu,
Tu curgi, fîntînă, pe trecutul meu.

Și toate sînt precum le-am cunoscut,
Rămase așa, ca dintru început.

Le-am spus că vreau să caut un mormînt,
Pe care le-am săpat, de mult, cîntînd.

Și mi-a răspuns că nu e în grădina lui.
E adevărat. Nu este mormîntul nimănu.

El își întoarse capul puțin, strîmbînd în loc
Planetele ca mînea, și luna cum e chifla —
Și încruntînd sprinceană pe ochiul lui de foc,
Răspunse Europei, orgolios, cu tîflă.

EPITAF

'Nainte de a lăsa condeii să zacă
Uscat, ruginit și frînt
Ca o surcea, ca un crîmpei de cracă,
În nisip, în pămînt,

Dă-mi voie să-l înmoi în apă tare
Și cu stihurile mele din urmă să fac însemnare
Caligrafică, pe piele.
Pentru ca dragostea cînd ți se ațîță
Să le citească cel ce ți-o cînta.
Pentru ca pruncul tău, sugînd la țîță,
Să nvețe frumusețea ta.
Pentru ca noaptea, în oglindă,
Privindu-ți sînul scris,
Strugure, dudă sau ghindă,
Să te uiți în carne, și să ghicești în vis.

Acesta e sufletul meu, Rașel.
Rugați-vă pentru el.

VODĂ, ȚEPEȘ

Pacea e'n țară, pacea în afară,
Hotarul, liniștit cum n'a mai fost,
Și șesurile, azi la adăpost,
Plugarii noi le fulgeră și ară.

Pe la nceputul dulce al primăverii
Satul și aduce aminte de povești,
Și frunza tremură pe crengi cerești
Și, pasămite, n taină, și boierii.

De bună seamă. Vodă gînditorul
La curățirea lumii și hotărît.
Îndeasă țeapa n oameni pînă n gît
Pentru a nîl ni șezutul omușorul.

Și nu cunoști cruțări și amînări
De te arunci dreptății împotrivă.
De altfel, creștin, cu țepile, colivă
Îți pregătește Vlad — și lumînări.

Cu viincios cu buna rînduială,
Pentru cei mari, fie munteni sau turci,
Avea mai mari și osebite furci,
Ca treapta loc să nu dea la ndoială.

Vedeai vizirii la nălțimea lor,
Înfiți în vîrfuri sprintene de plopi,
Iar pentru sfinți, vlădici și episcopi
Avea lemn sfînt și bun mirositor.

Și iată Sfatul Țării adunat
Să mulțumească domnului de Pace.
Vlad șade-n jilț. E liniștit. Și tace,
Cu sufletul în platoșă-mpăcat.

Și pe cînd prieteni și curteni în zale
Ciocnesc în juru-i cupele cu vin,
În cinstea faptelor Măriei Sale,
El cugetă ce țepi li se cuvin.

ÎNTRE DOUĂ NOPTI

Mi-am împlîntat lopata tăioasă în odaie.
Afară bătea vîntul. Afară era ploaie.

Și mi-am săpat odaia departe sub pămînt.
Afară bătea ploaia. Afară era vînt.

Am aruncat pămîntul din groapă, pe fereastră.
Pămîntul era negru: perdeaua lui, albastră.

S-a ridicat la geamuri pămîntul pînă sus.
Cît lumea-i era piscul, și'n pisc plîngea Isus.

Săpînd s-a rupt lopata. Cel ce-o știrbise, iată-l,
Cu moaștele-i de piatră, fusese însuși Tatăl.

Și m-am întors prin timpuri, pe unde-am scoborît,
Și în odaia goală din nou mi-a fost urît.

Și am voit atunci să sui și'n pisc să fiu.
O stea era pe ceruri. În cer era tîrziu.

CALIGULA

Dorm în umbră legămate lebezile n puf de undă,
Cuiburi albe, perini albe, printre stele furnicar.
Cîte-o stea însingurată cată n aripi să se ascundă,
Cîte-o lebdă și îndreaptă capul, ca un nenufar.

De pe pod, la miezul nopții, le aruncă mîna bună
Pîinea, ce nutrește truda și trudește visătorii.
Mîini, lăsați-le flămînde să se acopere cu lună;
Lebezi, așteptați ca pîinea să v-o dea semănătorii.

Stea cu stea pe ntinsul undei liniștite pun cleștar,
Și printrînsul zugrăvite lebezile par și luna.
Plîngerii de viori și fluier cad în lac mărgăritar
Și se aud din depărtare lovind unda cîte una.

În palatele aprinse, cu balcoane și unghere,
Liturgia bogăției are și astă seară loc.
Cine-a scris, în ce odaie, fără pat și fără foc,
Imnul ăsta de izbîndă, de iubire și durere?

Folosiți-vă de cîntec, de lumină și de taină,
Cupe omenesți de goluri, pline n viață cîte-o clipă.
Și cenușa prin văpaie se nveștmîntă cu o haină
Și găsește ca să cadă înapoi un fulg de aripă.

Cîntecul, lumina, taina, unda, ntinsurile albastre,
Noi le ținem, noi le strîngem, cei căzniți,
urîți și goi.

Temeliile veciei orice ați face s ale noastre.

Voi, întoarceți-vă veseli și slăviți, întru noroi.

STINSE SCÎNTEI

De ne-ar ajunge numai icoana ce o lasă
O undă lingă luntre, un povârniș de casă,
O vatră-nvăluită-n cenușă către seară
Sau un tighel de piatră pe-o cruce seculară,
Tu ți-ai închide ochii și le-ai porni să vie
Icoanele pierdute-n lumină aurie.
Și-ai retrăi trecutul întreg, cu ochiu-nchis,
Fără să simți că-ncepe să semene a vis.

Dar învierea celor ce-au licărit de sus
Și se întorc să urce pe zări, de prin apus,
În pulberile lumii cernute-n amintire,
Se întocmește goală, într-o perdea subțire.
Icoana lor e vie, dar sufletul defunct e.
Cea fost hotar îți lasă din el câteva puncte.
Din fosta-mpărăție azi a rămas o hartă,
Cu care-n vîntul iernii cîrpești fereastra spartă.
Era portretul unei făpturi de alb azur,
Din care, pentru lampă, croiești un abajur.
Aducerile-aminte biletul ți-l trimit
Cerînd adevărîță un plic neiscălit.

Tu, dute și atingeși de lacuri și grădini
Aripile mînjite, din timpuri, cu lumini,
De vreme ce dorința și vatra nuți ajung.
Petrece lumea toată, călare'n lat și'n lung —
Și totdeauna ținta la care ai ajuns
Săți cadă moartă'n suliți, ca un vultùr străpuns.

RESTITUIRI

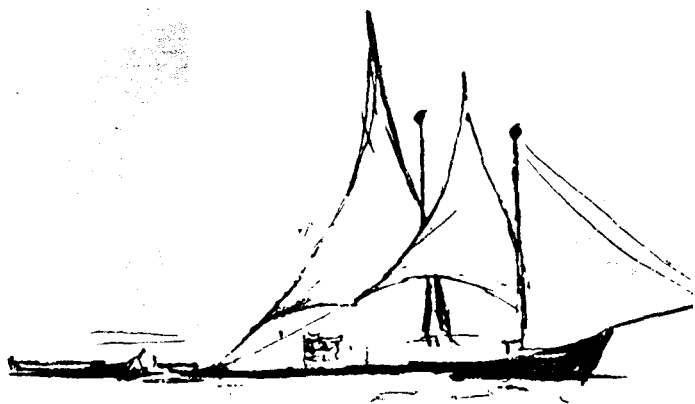
N-au mai rămas prea multe de nvins și de știut.
Șoseaua se strîmtează, căările se mbină.
Le simți apropiate din ce în ce mai mult,
Ca spițele din roată, crăpate de lumină.

Ne apropiem. Văzduhul miroasea vechi
prin noapte,
Flori vechi răsar de-a pururi cu vechile lumini.
Un abur slab se cerne, un cer spoit cu lapte,
Departen orizonturi, se naște prin tulpini.

E o insulă? un munte? o apă? un deșert?
De ce ar sfîrși n pustie călătoria noastră?
Ne-a mai rămas s-ajungem, acolo, poate un sfert
Din calea străbătută, jos verde, sus albastră.

Să ne oprim? Un cîntec ne vine de la han.
E vinul bun și patul adînc și tu ești dulce.
Și ai vrea, învăluită în părul tău bălan,
Pe jaruri carnea noastră, de vie, să se culce.

Nu. Mîna crîncen, timpul tu sparge-l
cu potcoava,
S'apropiem vecia mai repede de noi.
Păstrează-ți sărutarea, ca florile otrava,
Ca să o dăm țărîinii întregă înapoi.

DIN NOU

Din nou străbate iarna, întocmai ca'n trecut,
Cu aceleași obiceiuri, mereu nestrămutate!
Ostrețe pînă'n ceruri, mirezme pipărate,
Movili de crizanteme și un vînt ce-a mai bătut.

În ulițele nalte, e noapte ziua ntreagă,
Și umbra, suvenire din vremea ncetei luni,
Se risipește, parcă, din carul cu cărbuni,
Ce trece tras de o gloabă normandă și beteagă.

Senină'n imitarea ei eternă, rece, goală,
Și silitoare, iarna, ca un școlar supus,
Aplică ntotdeauna, strict, regula de sus,
Cuminte, mulțumită de-a fi gramaticală.

Cît timp măcar gîndirea n-o vrea să se dezvețe
În mijlocul acestei corecte repetiții
Pentru ngrășarea ierbii și altoitul viții,
Și să renunțe odată la doruri și tristețe?

Copacii însă uită de flori și relief,
În ceața ntinsă, sură, din spațiu; deopotrivă,
Tămîie pentru frunze, și pentru morți colivă.
Par începuți pe o stofă de lînă, pe gherghef.

Poetul, strâns în casă, pe piscul dintre hornuri,
Întârzie-n mândria tăcerii, solitar.
Visează pentru Domnul cu dulce în zadar
Și se hrănește zilnic cu ceai și două cornuri.

Băiete, ai un cufăr de foi și de caiete.
Dă groaza la o parte, citește-le din nou.
E timpul ca la cornuri s'adaogi și un ou,
Și un potlog ca lumea, carâmbilor la ghetete.

VINO MI TOT TU...

Vino mi tot tu'n fereastră, stea'n fundul lumii vie,
Ce mă cunoști aproape cu geamul de Tărie,
Cea stinsă cea din urmă și aprinsă cea dintâi.
Coboară-te la mine, și pînă'n zori rămâi.
Ochiul deschis, în care un gând mi se aține,
Dorește ziua ntreagă de noapte și de tine.
La tine se ridică în fiecare seară
Albina să ia miere un strop și un bob de ceară.

Soarele și scump potecii și prinde vieți de tină,
Dar covârșit de sineși preași foc și preași lumină.
Și de miși bună raza ce o frînge'n pisc și stîncă,
Tu mîngîi, mir de aur, durerea mea adîncă.
În jurul tău misterul, cu slove negre scris,
Ca'n mine pune golul alătura de vis:
Cînd visul dînduși margini, cînd golul, lui, vecie,
Și împreunați nici unul pe celălalt nu știu.

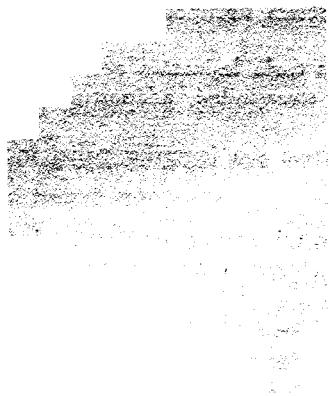
BISERICA DIN GROPI

Biserica necunoscută, cu hramul șters,
cu vârful rupt,
Cu turla leșinată în aer, se încovoie în osteneală,
Și streășinile ei, adăposturi de cuiburi,
prinse dedesubt,
Păzesc și a îngerilor palizi închipuită poleială.

Un tei acoperă cu frunza șindrila sfintului locaș.
Un preot cântă liturghia, bătrîn și gîrbov, în
veștminte,
Pentru creștinii și păgînii acestei margini de oraș
Și pentru cîți, după pomelnic, își mai aduce,
știrb, aminte.

Tu n-ai de piatră decît semnul unui mormînt
de domnitor,
De nici un stil arhitectura ta nu rîvnește ca să ție.
Zidită în lut, din grinzi și bîrne, și povîrnită
pe pridvor
Istoria și arta nu stau auzul să și l plece ție.

Dar el, oltean cu coșuri pline și cu balanța
fără greș,
Întârzie din drum la tine, când drumul lui
spre tine duce.
Ia cobilița din spinare, cu coșurile de cireși,
O pune jos și, cu sfiială, scoțind căciula,
face cruce.

DESPĂRȚIRE

Cînd am plecat, un ornic bătea din ceață rar,
Atît de rar că timpul trecu pe lîngă oră.
L'am auzit întîia bătaie amîndoi,
Pierzîndu-se'n noiembrie prelungă și sonoră.

Poate mai bate încă secunda de atunci,
Poate-a tăcut îndată și-așteaptă să mai vie
Îmbrățișarea veche, din nou precum a fost,
Și lacrimile tale, în gara cenușie.

Cu limbile oprite pe palidul cadran,
Ne-a urmărit plecarea, de sus, ca o fereastră
De casă părăsită, cu o rază frîntă'n geam.
Nu l'ai simțit că este părtaș la jalea noastră?

Te-ai împăcat sau suferi de vremea cea crescut?
La ce visezi cînd ziua pe lampa ta se curmă
Și cade'n geam zăpada la ceasul cunoscut,
Tu, care-ai stat bătaia s'ascuți, pe cea din urmă?

PSALMUL DE TAINĂ

O, tu aceea de altădată,
ce te-ai pierdut din drumul lumii!
Care mi-ai pus pe suflet fruntea
și-ai luat într-însul locul mumii,
Femeie răspîdită-n mine
ca o mireasmă-ntr-o pădure,
Scrisă-n visare ca o slovă,
înfîptă-n trunchiul meu: săcure.
Tu ce mi-ai prins de cîntec viața
cu brațe strînse de grumaji
Și m-ai pornit ca să mi-ș caut
la tine-n palme și-n obraji.

Pe care te-am purtat brățară
la mîna casnică-a gîndirii.
Cu care-am năzuit alături
să leagăn pruncul omenirii.
Pur trandafir, bătut în cuie
de diamant, pe crucea mea
Și care-n fiecă mișcare
pierzi cu o petală cîte o stea.
Cămin al dorurilor mele,
fîntîna setii-nvierșunate.
Pămînt făgăduit de ceruri
cu turme, umbră și bucate.

Tu care mi-ai schimbat cărarea
și mi-ai făcut-o val de mare,
De mi duce bolta-n singurată
dintr-o vîltoare-ntr-o vîltoare,
Și țărmiile cresc în jur cît noaptea,
pe cît talazul mi se-ntinde,
Și ai lăsat să rătăcească
undele mele suferinde;
Unde ți-s mîinile să-ntoarcă
în aer căile luminii?
Unde sînt degetele tale
să mi caute-n cunună spinii?
Și șoldul tău culcat în iarbă,
pe care plantele-l cuprind
Și ascultă-n sînul tău suspinul
iubirii, cucerit murind?

Tu ce-nfiori pe șesuri plopii
cînd treci, din creștet la picioare,
Și prinzi de tot ce te-ntîlnește
o plasă caldă de răcoare.
Tu ce scrutezi, scoțîndu-ți sîinii
pe jumătate din veștminte
Ca să-i sărute focul gurii,
cuprinși de mîini cu luare-aminte,
Pustia vremii, străbătută
de șoimi de scrum și de nisip,
Căroră vîntul le-mprumută
o-nfățișare fără chip;

Tu te-ai pierdut din drumul lumii
ca o săgeată fără țintă,
Și frumusețea ta făcută
pare-a fi fost ca să mă mintă.

Dar fiindcă n-ai putut răpune
destinul ce-ți pîndi făptura
Și n-ai știut a-și scoate-n cale
și-a-și prăvăli de moarte, ura;

Ridică-ți din pămînt urechea,
în ora nopții, cînd te chem,
Ca să auzi, o! neuitată,
neiertătorul meu blestem.

TRIUMFUL

Își împlini voința cumplitul crunt efort.
Neturburat de bine și rău, privești destinul
Și nu te mustră gândul că tu ești asasinul
Viteazului din munte, întins, învins și mort.
Osînda findu-ți dată de-a crește îndoit,
Făcuși din tine două puteri adînci de ură,
Și luași în luptă partea mîndrită, cu căldură,
A celuia ce astăzi însemni ca biruit.
Năvala, nții, funceată, tîrzie, într-adins.
Dar zi cu zi mai crude și mai necruțătoare,
Oștirile cu coifuri, pe căi cotropitoare,
Pămîntul de pedeapsă la-au rupt și la-au cuprins.
Striviși în șapte zile cei zămislit în șapte.
Nu mai adie vîntul în parcuri, parfumat.
De țîțele femeii, rămase fără lapte,
Prunci orbi și muți, schelete și sluți ai spînzurat.
Albinele, din bozii, aduc la stupi otravă,
Izvoarele năcrite și strugurii scămoși.
Ca să-ți ajungă ploaia, pune-n văzduh zăbavă,
Și norii-n chiagul serii curg vineți și băloși.
Nici o vioară nu mai pricepe să mai sune,
Chiar stelele, sfințite și pure la-nceput,
Au putrezit în bolta visărilor străbune,
Și zările, mîncate de mucegaiuri, put.
A năzuit un clopot să sune liturghia,
Și bronzul lui, ca scrumul, din turn sa risipit.

Într-un avînt vremelnic voi și ciocîrlia
Cu aripile smulse să urce-n răsărit.
Poate-n genunchi mai cauți tîrzia îndreptare
Și ceri smerit hodină la cerul tău pustiu.
E de prisos. Genunchiul de stei lipit ți-l țiiu,
Și biciul greu de plumburi și noduri, pe spinare.
E de prisos. Izbînda, de veci s-a cîștigat.
Curata voie bună și sfînta bucurie
Din lanțul de robie nu pot să mai învie
Și să atingă cerul bătut și-njunghiat.
Voința nu se teme de-acum de-o înviere —
Și ca să nu mai cerce să fie fericit,
A luat în clește insul întreg și l-a stîrpit,
Cu dreptul ce i-l dete sălbatica putere.

ÎNTÎMPINARE

Dormi la fereastra visului meu, țară,
Al cărei lan a strălucit întâia oară
Cădelnițelor sufletului meu fierbinte,
Cu care țiam ieșit arzînd nainte,
Și am călcat potecile lui Dumnezeu
Cu luare-aminte.

Prin gândurile mele căile se țes
Mereu, pe unde spinii mi-am cules,
De unde corbii nvăluți de ploaie
Ridică
Pe aripe blestemul celui ce se ndoaie
Și face nțîiul pas, în zori, cu frică.

Băteți, feți albi, în inimă la mine,
De care sînt duminicile pline
Și holdele și brazdele și satul.
Cîntec și joc,
Prin lumea sufletului meu vă faceți loc
Și fiți zi cu zi aluatul
La frămîntatul suferințelor cu foc.

HERUVIC

Tot ceasul îmi aduce un dar și o jertfă nouă,
De vreme ce lumina primește să-mi lumine.
Câmpia scoate-n brazde bijuterii de rouă
Și pomii pun coroane și nimburi pentru mine.

În giulgii clătinate se leagănă cu lacul
Făptura, pretutindeni de față și dosită,
A celui ce, cu firul de umbră și cu acul
Scînteii, îndesește pînza mereu pe sită.

Îmi crește-n suflet iarăși o strună de vioară,
Dar cîntecul în mine, tînjind să se deștepte,
Sfios și șovăielnic și-acum ca-nțtia oară,
Răsună-n depărtare, mai sus și mai afară,
Ca-ntr-o vecie albă cu stîlpi și turle drepte.

Și, seara, învelindu-și grădinile cu crep,
Sînt altoit cu visuri, ca un ocean cu stele.
Nu știi culesul lumii de unde să-l încep,
Din cîte flori de aur mi-ajung pînă-n zăbrele.

Împrejmuit cu noaptea, aștept ca o făclie,
Înfășurată-n iederi și-n frunze de leandru
Și încă neaprinsă, la ora mea tîrzie,
În vîrf să mi se lase o stea din policandru.

ÎNCHINĂCIUNE

Viață de foc! ce faci în vatra noastră?
Te-năbușe chibritul și te sting
Hîrțiile aruncate în flacărași albastră.
Zalele noastre nu se mai ating
Săși oțarască solzii lor, de tine.
Platoșa noastră n-a mai oglindit
Văpaia negurilor toate, pline
Din răsărituri și din asfințit.

— Când păstoream cu turmele pămîntul
Și ne mutam ușori din loc în loc,
Și nu știam unde ne-a fi mormîntul
Și viețuiam cu zarea la un loc
Și ne sculam cu soarele deodată
Și ospătam pe-o margine de apă
Și ne urma vecia ca o roată
Și aveam toiag și fluier drept sapă
Și plug; și visul ne era pătul —
Atuncea ochii noștri zîmbitori
Nu căutau de subt învelitori
Petecul unui crepuscul.
Necunoscînd hîrtie și cerneală,
Cîntecul nostru se-nălța cîntat,
Iar nesfirșitul vieții nu era stricat
De un canon, un scris, o zugrăveală.
Unde purcezi? rosteam la despărțire
Și arătam cu brațul în apus,
În miazăzi, prin aburul subțire
Ce-l risipea cădelnița de sus.

În miazăzi, în miazănoapte,
Pe patru drumurile largi ale făpturii
Veneau cu noi, deasupra-ne, vulturii,
Și ugerii, alături, ai vitelor, cu lapte.
Necăutînd în turla și orașe
Unde se-nseamnă timpul cu o bătaie,
Soroacele stau scrise în stelele urmașe.
Și ne simțeam acasă sub cer, ca într-o odaie.

POTIRUL MISTIC

Iată-l cuprins în singura lumină
Ce o altoiește cerul pe pământ.
De liniști mari cărarea lui e plină
Și pasul lui e tânăr, drept și sfânt,
Precum ar fi al codrilor de stele
Când sar mișca din loc, și n'are
Păstorul alb, ivindu-se între ele,
Și ar face drum, păscînd, prin univers.

Lașteaptă-n zări talazele de fier:
Nestrăbătuta lor întunecime —
Ce bat zăgazul limpedelui cer
Cu spaimă, hotărîre și cruzime.
E o statuie de ntunerice sfîntul,
Și ochiul care să-l pătrundă
Nu l'a născut din lutul lui pămîntul,
Ca să-l ridice peste el și undă.

Amfără, n'are jur cu o antică pictură
Ce și amintește-n mormur ca rămas
Plinul de umbră pîn' la gură,
Vas tămîios, pe un fost iconostas,
Duce, purtată-n soare cu mîndrie,
Pînă acolo unde s'are zori de seară,
Și varsă-te în bezna cenușie
Întreagă, liniștită, solitară.

TU NU EȘTI FRUMUSEȚEA...

Tu nu ești frumusețea spiralelor candido.
În ochi tu nu duci moartea și perlele lichide
În cari răsfrîng misterul văpăile livide.

Nici flori nătinguși fruntea spre dînsele plecată,
Nici pagini cu poeme rămase de altădată
Nu se desfac nostalgic în dreaptași inelată.

Tu nu cunoști otrava gîndirii și a vegherii:
Fantasmele de fildes, regini ale tăcerii,
Nu și-au suflat mirezme subt salciile serii.

Tu știi că de cînd lumea e liniște și pace,
Că drumul e pe care păianjenul îl face
Țesînd în umbră caldă velurele sămbrace
Subt cari stagnează ochii și pleteleși opace.

Copil naiv! de aceea te ador și te mîngîi
Cu fața nămormîntată ca n floare de lămîi
În carneași netezită de buzele dintîi!

Și nu-ți șoptesc sonete, nici mituri nu-ți îngîn,
Pe unde trece umbra acestui hoit păgîn.
Aplec eternitatea spre tine, și rămîn

Cu ochi închiși în zîmbet, copil abia nflorit;
Cu fruntea răsturnată, cu visul risipit,
Ca o dantelă scumpă, pe trupu-ți adormit.
Dar spune-mi, la crepuscul, încet, sînt fericit? . . .

PORTRET

M-am zămislit ca'n basme cu șapte frunți și șapte
Grumazi și șapte țeste.
Cu'o frunte dau în soare, cu celelalte'n noapte,
Și fiecare este
Și nu este.

Sînt înger, sînt și diavol și fiară și alte asemeni
Și mă frămînt în sine'mi ca taurii'n belciug,
Ce se lovesc în coarne cu scînteieri de cremeni,
Siliți să are stîncă la jug.

Am ochi ce bat alene ca apa.
Am lacrimile milei și mîngîierea moale.
Un fulger negru îmi sîngeră pleoapa.
La seama: bruta de fier va să se scoale.

Vino, mîna mi'e caldă și pură,
Să te dezmierd copilărește.
Du-mi'o la rană, du-mi'o la gură.
Spune — duhovnicește, șoptește.

Mi'a mușcat un dinte degetul mic
Și'l otrăvi cu marea otravă.
Ți'aduci aminte? Te'am cocoloșit
Și te'am aruncat în lavă.

SFÎRȘITUL TOAMNEI

O! cine ar zice că pe aici
Au fost vreodată flori,
Privighetori,
Și cărți citite cu ochi mici,
În care latele panglici
Întorsuș sau desatîtea ori?

Și totuși, furăm doi mai ieri,
Strînși braț de braț, gîngavi,
Ca doi bolnavi;
Și în legănarea celor seri,
Subt plopilor negri și severi,
Blînzi și supuși ca niște sclavi.

Să plec! de acum sînt străin
Pe unde fură tei,
Pleșuvi și ei!
Ceva ciudat, ca un destin
Mămpinge să măntîrzi prin
Căzuta frunză din alei.

Aici, undeva murit trecutul,
Mă plimb ca într-un mormânt,
În care sînt
Legat s'ascult cum tace lutul,
Pe cînd în suflet toarce mutul
Regret, înfășurat în vînt.

PSALM

Vecinul meu a strîns cu nendurare
Grădini, livezi, cirezi, hambare.
Și stăpînirea lui se întinde acum
Pîn' la hotarele de fum.
Soarele apune zilnic și răsare
Într-ale sale patru buzunare.
Văzduhul face parte din avut
Cus-al zalelor de stele așternut.
Luînd și lumina n țarcul lui de zestre,
O potcovi și o puse în căpestre.
Din cer ia fulgeri, din pămînt grăsimi,
Adîncuri înmulțind cu înălțimi,
Și fostul meu vecin de țarm se ține
Vecin de o vreme, Doamne, și cu tine.

Urechea lui, închisă pentru graiuri,
Cu scamă s-a umplut, de mucegaiuri.
Gingia moale, înțârcată, suge,
Ochiul pornește blînd să se usuce,
În pîntec spini, urzici și aguride
Dau știri de beteșugul ce-l ucide.
Creștetul gol poți să-l încerci
Puhav subt pipăit, ca pe ciuperci.
Și-i șubred ca o funie n nodată,
Cu căpătîiu n barca înecată.

Doamne, așa obișnuit ești, biet,
Să risipești făptura ta încet.
Prefaci în pulbere mărunță
Puterea dîrză și voința cruntă.
Faci dintr'un împărat
Nici praf cît într'un presărat.
Cocoloșești o împărăție mare
Ca o foiță de țigare.
Dintr-o stăpînire semeață
Ai făcut puțină ceață.
Zidind, schele-nalte și rezezi ridici,
Încaleci pe lespezi cît munții melci mici.
Păreteleși veacul pătrat,
Și treapta e veacul în lat,
Și scara e toată vecia.
Și cînd le dărîmi, trimiți clipa
Săși bată aripa
Dedesubt.
Musca mută a timpului rupt.

VRACIUL

Am un bazar de zări și firmamente
De cioburi noi de lună și planete.
Aștri defuncți atîrnă de păreți,
Împărecheați cu zeci de instrumente,

Tablouri fără dată, cărți, portrete,
Pendule în care cucul s'a oprit,
Spade cu vârful ars și ruginit,
Icoane, pajuri, chivote, stilete. . .

Am chei pe toate ușile încuiate,
Cîntare, cumpeni și măsuri
De prețuit cenușile necercetate
Din sufletul imponderabilei naturi.

Am site fine de cernut polenul
Împrăștiat cu albinele pe bolți.
Unelte, cu ascuțisuri și cu colți
Pentru găsit volumul, numărul și genul.

Corăbii ancorate în cîte o mare,
Orașe grămădite în crepuscul,
Cîmpii închise și pămînt destul,
Subt clopotele cîtorva pahare,

Hlamide albe, mitre și coroane. . .
Pot unge papi, uzurpatori și regi.
Neamuri pierdute și vecii întregi
Stau condensate n rînduri de flacoane.

Un semn, și tîmpla cerului se apleacă.
Un semn, și uraganul s'a trezit.
Un semn, și neamuri noi s'au zămislit!
Dar semnul mîna mea nu vrea să-l facă!

În farmacia mea atotlecuitoare
Aleanuri am la chinurile abia simțite,
Misterioase și nemaitămăduite,
Pe cînd prin jur se naște lumea șubredă
și moare.

Pe șesul negru cu lumini de ceară
Pot frămînta din tină și scuipat
Un nou Adam, gigantic și nerăzbunat.
Aștept, îngenunchiată, plebea să mi-l ceară.

Eu mă fălesc că nu vînd ca atîția
Tezaurile mele. Nici nu știu
Dacă pe piață Dumnezeu cel viu
S'a ieftenit mai mult decît tărîtea.

Mormînt închis la zgomotul de afară,
Contemplusa cîrțiților bucurie
Lingîndu-și puii cu idolatrie,
Băloși, subt steaua mea polară.

DENIE CU CLOPOTE

Taci. Nu te mișca.
Din întunericul meu s'a deșteptat
Și zboară'n văzduhul înstelat
Acvila amintirii.

O! nu turbura răsăritul.
De unde vine acvila albastră
De a crescut atît?
Mică'n cuib și fără aripi am lăsat-o.

Nu s' prin urmare'nstrăinat
Pe totdeauna de trecutul meu.
Mai e nădejde, mai e mîngîiere,
Mai colindă o umbră albă prin tăcere,

Norul ce mă răpise s'a spart!
Ploaie caldă! ploaie mănoasă!
Curgi, darnică pe ogorul meu,
Din care morțile sufletului
S'au deșteptat.

INTERIOR DE SCHIT

Sufletul tău e parc, de stâlpi, la rînd,
Cu stătui albe, sus, pe fiecare,
Încremenite, n cîte o mişcare
Cea obosit în piatră şi s-a frînt.

Cînd pasul îmi purcede prin grădină
Furiş, ascult, în noaptea sunătoare,
Murmure cu silabe de lumină
Şi vorbele de ceaţă şi răcoare.

De subt cerdacuri, răzimat în coate,
Oprit sfios, tăcerea să nu-nvii,
Aştept să treacă stătuile toate
În drumul lunii albe, cenuşii.

Pentru tunicul întins în tine
Am stele mici, pe care eu le pui
Să străjuiască n lănci diamantine
Basmul tiptil şi trist din visul lui.

Cite-o statuie își aduce-aminte
De locul ei adevărat
Și se coboară strânsă în veștminte
Pînă la capul celui aplecat.

Întinde mîna, piatră, și tihnit
Mîngîieșul cu palme de granit.

RUGĂ DE VECERNIE

În mine se deșteaptă o ntreagă omenire,
Sînt cei ce au fost pe vremuri, sînt cei ce sînt acum,
Cîte o grădină veche, surpată n suvenire,
Mi aruncă dinainte belșuguri de parfum.

Și de la sfîntul palid, sfîrșit și blînd pe cruce,
La biciul ce l izbește și l sîngeră n obraz,
Pe nesimțite nu știu ce nvecinare duce
Și rînd pe rînd sînt unul și celălalt. Zăplaz

Între atîtea inimi ce bat cu toate n mine,
Ca niște turlle pline de clopote, n a fost,
Nu este, n o să fie și n van va să suspine
Eroul meu din suflet de rîsul celui prost.

Și voia mea de bine, frumos și adevăr,
Îngăduie să și ție și acolo n gînduri jugul.
Simțindu mi spinii frunții ieșind cu răni prin păr,
Sînt cel dintîi porunca s o dau: Aprindeți rugul,

Ca sfîntul în cenușă subt ochii mei să piară,
Ca dreptul să și strecoare n urechea mea scrișnirea
Înmormîntat în lemne și nvăluit în pară!
Și n mine bate n palme, mișcată, omenirea.

Ca un norod de pașnici și veseli asasini
Ce pregătesc dreptatea luminii viitoare,
Unii învîrtesc săcurea, ceilalți desfoaie crini,
Cu sufletele în beznă și degetele în soare.

Dar hotărînd privirea, de sus, pe umbra lumii
Un suflet se strecoară în mine ca o rouă,
Și atunci visez cu gloata să bat poteca humii,
Purtînd în vârful lăncii, spre cer, o stea mai nouă.

De unde vin aceștia? De unde acești eroi,
Călăi, iobagi, apostoli, din noapte pîn' la mine?
De unde această piatră cu fețe de noroi
Și scăpărînd cu focuri de azur și de rubine?

Le sînt dator odihna ce pleoapa nu mi atinge?
Le datoresc lumina și faptul crud că sînt?
Cu mine omenirea, Părinte, se va stinge?
Dă-mi pacea și răbdarea s-o caut și s-o cînt.

BLESTEME

Prin undele holdei și câmpi de cucută,
Fugarii au ajuns în pustie
La ceasul când luna'n zăbrance, mută,
Intra ca un taur cu cornu'n stihie,
Și gândul meu gândul acestora'l știe:

În împărăție de beznă și lut să se facă
Grădina bogată și ograda săracă.
Cetatea să cadă'n nămol,
Păzită de spini și de gol.
Uscăsar izvoarele toate și marea,
Și stinge sar soarele ca lumînarea.
Topească se zarea ca scrumul.
Funingini, cenușă, să acopere drumul,
Să nu mai dea ploaie, și vîntul
Să zacă mbrîncit cu pămîntul.
Sobolii și viermii să treacă pribegi
Prin stîrvuri de glorie întregi.
Să fete în purpură șoarecii sute.
Gîngăanii și molii necunoscute
Să și facă'n tezaur cuibare,
Sătule de aur și mărgăritare.
Pe strunele de la viori și ghitare
Să ntingă paianjenii corzi necîntătoare.

Întîi, însă, viața, bolind de durată,
Să nu înceteze deodată,
Și chinul să nceapă cu nctul.
Să usture aerul greu, ca oțetul.
Să șchioapete ziua ca luntrea dogită,
Să ntîrzie ora în timp să se nghită,
Și, nemărginită, secunda
Să și treacă prin suflet, gigantică, unda:
Pe sîrma tăioasă a veciei, în scame
Și rumeștură să vi se destrame.
Gîtlejul, fierbinte de sete,
Să cate scuipat să se mbete,
Și limba umflată ntre buze
Să lingă lumina și ea să refuze,
Și n vreme ce apa din șesuri se strînge,
Să soarbă n mocirla copitelor sînge.
Și strugurii viei storși cu mușcătură
Să lase în gură coptură.
Coboare se cerul, furtuni de alice
În cîmp să valunge cu stelele n bice.
Despice se piatra în colți mici de cremeni,
Vîrtej urmărindu-i pe semeni.
Odihnă cerîndu-i, pămîntul să nșepe
Ivindu se șerpui cînd somnul începe.

Pe tine, cadavru spoit cu unsoare,
Te blestem să te mpuți pe picioare.
Să și crească mătura, bogată și largă,
Umflată n sofale, mutată pe targă.
Să nu se cunoască de frunte piciorul,
Rotund ca dovleacul, gingaș ca urciorul.
Oriunde cu zgîrciuri ghicești mădulare,
Să simți că te arde puțin fiecare.
Un ochi să se strîngă și să se sugrume
Clipind de amaruntul, întors către lume,
Celalt să și rămîie holbat și deschis
Și rece mpietrit ca ntr un vis.

Cînd ura te neacă și-ți scînteie-n oase
Să vrei peste mie, să poți pîn' la șase.
Necazul tău mare să dea voce mică,
Să urlî, să n-auzi, să vezi că ți-e frică.
Iar ție, jivină gingaș gînditoare,
Să-ți fie șezutul cuprins de zăvoare.
Ficatul un cui să-ți frămînte.
Urechea să ție și nasul să-ți cînte.
Să-ți crape măselele-n gură
Și dinții cu detunătură.
Să-ți pută sărutul, oftatul să-ți pută,
Mormînt cu mocirla stătută.
O unghie pe săptămînă
Să-ți coacă la cîte o mînă,
Și-n zilele de sărbătoare
Un deget și de la picioare.
De poște să-ți sece obrazul,
De bube să nu-ți miști grumazul,
Să-ți iasă cocoașă
Și gîlci și cucuie-n cămașă.
Buricul, bubat din născare,
Să-ți sîngere subt cingătoare.
De glezne tîrîș să-ți atîrne
Ghiulele de capete cîrne,
Rînjite, scrîșnite și nerăzbunate:
Măceluri, osîndă, păcate. . .

MIEZ DE NOAPTE

Eu sînt acel pe care l'am visat,
L'am căutat și am vrut să-l născocesc,
Ca prin gunoiul meu cel omenesc
Să treacă rază, ager și curat.

Acel ce atinge neatîns noroiul
Și poate duce drum și peste cer
Și să rămîie fier de este fier,
Rugina n el să nu și puie altoiul.

Să năzuiască n marmură schimbare,
Singurătăți, de sus, de stalactit,
Fiind cu toate n veac nepotrivit
Și aripile fiindu i veșnic călătoare.

Eu știu tăcea cînd visul a murit,
Și n toată clipa n alț cîte o statuie
Tăcerii, pe un drum ce suie
Neisprăvit.

DUHOVNICEASCĂ

Ce noapte groasă, ce noapte grea!
A bătut în fundul lumii cineva.
E cineva sau, poate, mi se pare.
Cine umblă fără lumină,
Fără lună, fără lumînare
Și s'a lovit de plopul din grădină?
Cine calcă fără somn, fără zgomot, fără pas,
Ca un suflet de pripas?
Cine'si acolo? Răspunde!
De unde vii și ai intrat pe unde?
Tu ești, mamă? Mi se frică,
Mamă bună, mamă mică!
Ți s'a urît în pământ.
Toți nu mai sînt.
Toți au plecat, de cînd ai plecat.
Toți s'au culcat, ca tine, toți au înnoptat,
Toți au murit de tot.
Și Grivei s'a învîrtit în bot
Și a căzut. S'au stîrpit cucuruzii,
S'au uscat busuiocul și duzii,
Au zburat din streășina lunii,
Și s'au pierdut rîndunelele, lăstunii.
Știubeiele's pustii,
Plopul's cărămizii,
S'au povîrnit părății. A putrezit ograda. . .

Ei! cine străbătu livada
Și cine s'a oprit?
Ce vrei? Cine ești,
De vii mut și nevăzut ca'n povești?
Aici nu mai stă nimeni
De douăzeci de ani. . .
Eu sînt risipit prin spini și bolovani. . .
Au murit și numărul din poartă
Și clopotul și lacătul și cheia.

S-ar putea să fie Cineștie, Cine. . .
Care n'a mai fost și care vine
Și se uită prin întuneric la mine
Și mi vede cugetele toate.

Ei! Cineși acolo'n haine întunecate?
Cine scobește zidul cu carnea lui,
Cu degetul lui ca un cui,
De răspunde'n rănille mele?
Cineși pribeag și ostenit la ușă?

Mie limba aspră ca de cenușă.
Nu mă mai pot duce.
Mie sete. Deschide, vecine.
Uite sînge, uite slavă.
Uite mană, uite otravă.
Am fugit de pe Cruce.
Ia-mă'n brațe și ascunde-mă bine.

BUNA VESTIRE

Dragă mamă, dragă mamă,
Pînza iar mi se destramă.
Sufletul și acum mă doare,
Trupul iar, în cingătoare,
Brațul mi se lenevește,
Fusul scapă dintre dește,
Firul răsucit, din furcă,
Mi se înnoadă și se încurcă,
Acul floarea vrea să o nceapă
Și se ntoarce și mă nțeapă.
Dau să aleg și dau să cos
Și mi iese lucrul pe dos.
Ochiul udă în neștire
Borangicul cel subțire.
Gîndurile mi s amare
Ca izvoarele de sare.
În tot ce vreau și gîndesc
Aiurind mă pomenesc.
Mamă dragă, mamă dragă,
Parcă mi crește în sîn o fragă.
Am fost vinerea la schit:
M'am rugat și m'am smerit.
Ce să cred și ce să fac,
Cu mine ca să mă mpac?
Mă simt pe la înnoptat
Ca un zarzăr scuturat,
Încleștat în rădăcină
De o zvîcnire de rășină.

Și uneori sînt ca o cracă,
Singulară care se apleacă,
Singulară ce se frămîntă,
Singulară plînge și cîntă,
Singulară se încovoiaie
De un gînd ascuns de ploaie,
Ca o pasăre în foi.
Dragă mamă, îmi năzare
Că din brîu, pe la nserare,
Înviam și sîntem doi.

LINGOARE

Fata noastră e bolnavă,
Fata mea și-a dorului.
În vârful piciorului
Aștepat-o cu otravă
Spinul prins de crini și laur.

Fată, nu ți-am spus să pui
Ghetele cu bot de aur,
Șesuri turn să ți-l încui,
Să-ți farmeci cărările,
Să te joci cu Duhul Sfânt
Și numai cu zările
Să te reazimi de pământ?
Nu ți-am spus eu, la călcii,
Să pui floare de sulfină
Și, ca steaua, să mîngîi
Ghimpii, spini cu lumină?
Să fii floarea ce-și desparte
Frumusețea de țărîna
Și sleiește sus, departe,
Viața ei de-o săptămînă?
Nu ți-am spus, seara și-n zori,
Toate, de cîte trei ori?

(Fata zace'n pat bolnavă,
Gingașă și somnoroasă,
Ca pe'o tavă
De argint, o chiparoasă.)

Căci nu fui de la'nceput
Ca să te fi fost făcut,
Eu, cu degetele mele,
Din luceferi și inele!
Ți'aș fi pus, ca să nu suferi,
Pleoape smulse de la nuferi,
Ochi cîte un bob de rouă,
Licurici în lună nouă.
Sîinii, ca doi pui de mierlă,
L'aș fi pus în cîte'o perlă.
Și de fiece obraz
Un rubin ori un topaz.
M'aș fi dus să'l văd cum țese
Soarele prin frunze dese,
Cum izbește'n piatră rîul
Și s'ascult cum crește grîul,
Cum își pune largul vînt
Ăripile pe pămînt.
Și din tot acest știut
Ceas cu ceas te'aș fi cusut,
Și drept suflet ț'aș fi pus
Săbie cu vîrf în sus.

Dar de stai și te gîndești,
Mai bine să fi cum ești,
Să te'nțepi, să te strivești
Prin bucate pămîntești.

RUGĂ DE SEARĂ

Infinit! Infinit!
Adună-ți bolțile deodată
În vuiet prelungit.

Demonic Infinit!
Descinde-n mine cum descind
Tenebrele în schit,
În care sunete se-ntind
Dintr-o cupolă spre zenit,
Stropită-n creștet cu argint.

Cu tine dorul am
Să fiu răsplămădit și șters
În slava mea de miligram
De praf, suflat în univers.
Și dă-mi virtutea unui bram,
Pământu-n vrăji să ți-l destram.

Să-mi fie verbul limbă
De flacări ce distrug,
Trecînd ca șerpia cînd se plimbă;
Cuvîntul meu să fie plug.
Tu, fața solului o schimbă,
Lăsînd în urma lui belșug.

O! dă-mi puterea să scufund
O lume vagă, lincezîndă.
Și să țîșnească apoi, din fund,
O alta, limpede și blîndă.

Șinghite-mă întreg, în haos,
Umil, senin și mulțumit
Că las în urma mea repaos,
Și o foaie nouă de adaos
La cartea veșnicului mit,
În care visul mi-e strivit
Ca un vlăstar de mărgărit.

APĂ TRECĂTOARE

Zămislită nu se știe pentru ce mîhnirii noastre,
Ai săjungi, fărîmă rece, curgătoare unde albastre.
Îmbrăcată cu arșița ce te așteaptă'n zori de mai,
Vei fi troacă și oglindă, boturilor de buhai.

Luciul tău, prin blăstem tainic, înghețat în umbra
morii,

Va tăia din dungă luna și cresta din zbor cocorii.

Înșirînd minunea firii cu grosimeași de mătase,

Fundul mărilor de ceruri îl vei înnădi și coase;

Și numit Danubiu, Argeș, Tibru, Gange

sau Teleajen,

Ne vei legăna grădina'n pînze albe de păianjen.

Tot călătorind vei pune șesurilor, peste țară,

Așternuturi vii de salbe, împrejururi de brățară,

Și'n pămînt, arat sălbatic și apărât încins

cu fierul,

Brazde'n lunguși de luceferi, îngropînd în maluri

cerul.

Prin salcîmi plecați și sălcii, mulțumit

că te atinge,

Sînul mumelor voinice îl vei mîngîia și linge.

Gîștele cuprinde-le vei pe subt aripi și vei duce.

Se va coborî prin tine turla răzimată'n cruce.

Plumbul tău cu fețe multe va sticli ca un vitrou

Care'n fiecare petec scăpăra un soare nou.

Și cînd mintea mea croiește un tipar

mai lesnicios,

Începînd întotdeauna lucrul cu temei, de jos,

Tu răstorni așezământul, și o lingură de apă
 Mă învață că se poate munca și de sus
sănceapă.
 Înviată-n miezul nopții, dusă lin pe mâini
de umbră,
 Tu ești, fir de pisc și haos, ca o rază care umblă.
 Ce stihii străbați, streine de gândirea mea
mirată,
 Ce comori nepipăite nici de visuri niciodată,
 Mărturia mi-o aduce, într-un tremur ca de jar,
 Licărul neprins de sculele-a nici unui argintar.
 Însă de tresar în tine ochii-atîtor mari mistere;
 De te-ai strecurat prin cuibul tainicelor giuvaere;
 De-ascultași de ruga nopții, care-ți descîntase ființa
 Ca să-și mîngîie cu tine sihăstria, suferința;
 De-ți ieșiră-n drum troiene de vecii și piatra
moartă,
 Care trebuie-n strîmtoare biruită-ncet și spartă,
 Tu putuși întoarce hora-mpotrivirilor și-a lumii
 Și ieșiși mărunță, sfîntă, sprintenă, din legea
lumii,
 Făr'a pierde nici un fulger, nici o za de curcubeie,
 Mișunînd în vîlvătaia insului tău de scînteie.

Giulgii de lumină albă calul nostru va să pască,
 Și pe giulgii cortul nostru creasta va să-și hotărască.
 Eu, ca să-mi aduc aminte de adînc și nesfîrșit,
 Între două șesuri limpezi am oprit și-am poposit.

STIHURI

N-ar fi mai scumpă vremea sleindu-se în tăcere
Decît bătută în clopot de glas fără durere?
Nu-i mai de preț arama, ce încă nencercată
Așteaptă în fundul lumii să fie căutată?
În visul ce ne-nalță uniți, deasupra noastră,
De ce nu s-ar deschide doar pleoapa ta albastră,
De ce n-am simți numai ce nu se poate ști
Și gândurile noastre mereu le-am obîrși?
Înmormîntează-ți graiul oprit, subt sărutare,
Și lasă-ți singur trupul, cu albele și tipare,
Învăluit de umbră, el singur să murmure,
Ușure ca o frunză, adînc ca o pădure.
Să viețuiască singur în haosul de forță
Ce te trimite nouă prăpastie și torță.
De ce n-ai fi voluta topită, de tămîie,
Și singură mireasma, din tine să rămîie?
Drept pildă ia vecia ce-și mînă în mări uscatul
Și tăinuiește în raze potecile și leatul.
Și fii-ne iubită în rostul tău sublim
Și fii-ne mai scumpă prin cele ce nu știm.

Aprinde-ți două umbre de fiecă lumină,
Fii nouă deopotrivă și soră și străină.
Fii ca o apă pură, în care se ascund
Nămolurile negre cu pietrele la fund.
Fii cîntecul viorii ce doarme nerostit,
Smaraldul care încă pe mîini n-a strălucit,

Poteca'n palma țării, ce nu e încă trasă
Și poate duce'n ceruri sau poate'ntoarce'acasă.
Fii arborele încă nemistuit cenușă,
Ce ne arată vârsta minunilor la ușă.
Și dacă taina'n tine ar fi și fără preț,
Deși pustiu bordeiul nu'ndeamnă pe drumet
Din depărtări, și'acesta, gonit de rătăcire,
Nu'și pune pe o creangă bordeiu'n suvenire?

Priveghe dară visul din noi să'l împătrești.
Fă'i început de coardă din fiecare dești.
Fă'i pirostriei ivoriul fierbinte'al unui trup
Cu amintiri de marmori și cu miros de stup.
Nutrește'nis! cu ce e în tine întărire,
Cetate de altare, izvor de omenire!
Dă'i lapte de ești mumă, dă'i sânge, curtezană,
Și inima'n curvie țio fă de Cosînzeană.

Priveghe însă visul, stăpîn peste durată,
Să nu se depărteze de oameni niciodată.
Și când ne ții puterea pe brațul ce ne leagă,
Simțind subt sărutare culcată lumea'ntreagă,
Iubirea ta să fie asemeni unui rit,
Ca sufletul din rugă să iasă'ntinerit.

ZĂPADĂ

Fulg limpede și pur,
Te aștept să te scobori,
Petală de pe flori
Sădite în azur.¹

Azurul se încheagă
Să facă iernii salbă.²
E-o trudă'n bolta ntreagă
Să-ți facă fința albă.

Dar ajungînd la noi,
Cu steaua și cu luna,
Tu treci întotdeauna
Și lași în lut noroi.

SCHIVNICIE

Subt povârnişul caselor de şită
Întîrzia din ceruri o şuviţă,
Oprită'n marea moartă a nopţilor din sat,
De-o cracă neagră de potop uscat.

Turmele albe de azur şi foc
Încet s-au strămutat din loc.
S-a răsucit lumina'n sine ca zuluful.
Cerule, dezumflat, şi-a strîns burduful.

Vînt e? Geamăt e? Agonie este?
Spaimă liniştită stăpîneşte preste.
Al cui e glasul mare care bate?
Au vine din Psaltire? Au vine din cetate?

Dropii de beznă se tîrăsc îngenunchiate.

RĂZBUNARE

Din vălul nopții rupi o stea:
O guști și o scuipi când strălucea.
Cu mâna bălăcind în undă,
Strici luna rece și rotundă.
Din valuri îți croiești stihare,
Scăldându-te în lumini de mare.
Culegi grădinile de flori,
Le smănunchiezi și le omori.
Te înfășuri între corzi și harpe
Și de viole mute, șarpe!
Și în fiecarele din noi
Știi să strecuri chei mici și moi.

Diavole, jocul tău ajunge!
Pan te-a trântit și acum te mpunge.

ÎN GOLF

Departe, prin suflet, prin zare
Alb crește din lac,
Deschis în tăcerea cea mare,
Un templu, din veac.

Oglinda lui nici o lopată
Și luntre nating niciodată,
Nu cleatină vînt.
Nui țarm, nui pămînt.

Uitată'n lumină sihastră,
Ogiva sticlește pustie
De-o flacără fostă albastră,
Ajunsă în gol cenușie.

SUIȘ

Tu ești asemeni celui care
Te-a frământat, te-a căutat și născocit,
Și semn izbit în tine-a-ncremenit
De sabie biruitoare.

Aceluia ce atinge neatins noroiul
Și poate duce drum și peste cer,
Printre aramă, cremene și fier:
Giganticul, molatecul, vioiul.

El năzuiește-n lespede schimbare,
Singurătăți, de sus, de stalactit,
Din veac cu toate fiind nepotrivit
Și aripile strânse fiindu-i călătoare.

Tu știi tăcea când este de tăcere
Și-n toată ora-nalți câte un turn
Arhanghelului mare taciturn,
Nelinistit de greaua lui putere.

Știi suferi, iubi și mîngîia,
Îndepărtat de oameni și de tine,
Dar bucurii tînjite și suspine
Nu aburesc oțelul și sticlirea ta.

VOCI

Tot sufletuși un clopot mișcat în vînt pe toarte.
Lăuzi printre utrenii sunînd în ceasul vieții,
Lăscuți bătaia moale, a unuia, departe
Și depărtat în brumă și noaptea cu drumeții.

Îl știi șoptind în zarea durerilor trecute
Și, drept ecou, răspunde o șoptă de regret,
Și suferința veche pe cea de-acum se ascute
Și simți cum vine zilnic ecoul mai încet.

Ți-ai rechemat grădina din timpuri, deșteptată:
Duminici în cîmpie, zorele pe zăbrele,
Cămeșile sumese și umbra lor curată,
Și un zmaț în geamul casei, din liniștea din stele.

Sunați în amintire, voi, suflete, pe rînd,
Cîte-ați trecut prin mine și cîte-ați mai rămas,
Cîte v-ați stins de-a pururi și căroră un gînd
Sau licăr de lumină vă ține loc de glas.

Cînd sufletele toate de tot vor fi tăcut
Va mai rămîne, poate, un clopot viu la poartă.
Cine-o veni atuncea din vechiul tău trecut
Să sune'n întuneric și'n timp cu mîna moartă?

CREION

Luna umblă printre case
Îmbrăcată'n ceață fină.
Ornicele bat la șase.
Fiecare-i lună plină.

Noi ne ducem printre luni,
Filosofi și domnișoare,
Culegînd prin foi de pruni
Stele albe, mărtișoare.

Îmbătîndu-se cu ochii
Își întoarse capul, una,
Sprintenă prin faldul rochii.
Și atunci bătu și luna.

PSALM

Ca să te ating, tîrîş pe rădăcină,
De zeci de ori am dat cîte o tulpină,
În cîmp, în dîmb, în rîpi şi'n pisc,
Viu cînd mă urc, şi trist cînd iar mă isc.

Am fost un pai şi am răzbit în munte,
Molift înalt şi mîndru că pui punte
Pe creşete, din lume către veac.
Şi am ascultat bătaia de tic tac.

Hrănit cu piatră şi adăpat cu vînt,
De-a fi'n vecii o streajă mă'nspăimînt.
Mise foame de nisip şi lut
Şi dor de apele din care n'am băut.

Măş umili acum şi măş ruga:
Întoarce-mă, de sus, din calea mea.
Mută-mi din ceaţă mîna ce-au strivit-o munţii
Şi, adunată, du-mi-o'n dreptul frunţii.

SONET DE IZBÎNDĂ

Izbînda strînse alături vitejii la festin,
În platoșe, subt coifuri, cu suliți și topoare.
Și zalelor frecate din nou, licăritoare,
Li se stropea oglinda cu picături de vin.

Voinicii apărară fruntarii și ogoare
De fala cîte unui străin sau nestrăin,
Și i retezară capul cu ochii de venin,
Și i puseră zăbală'n gingii sîngerătoare.

Toți ațintesc cu pizmă pe cruntul căpitan,
Căci fiecare'n sine de spada lui se miră;
Porunca lui temută smeri și pe Satan.

Dar ăst fără de teamă flăcău biruitor,
Se uită'n fundul cupei ce buzele o goliră
Și sfărîmînd o'n palmă răcnește:
— « Vreau să mor! »

CEI DOI ORBI

Mergînduși Domnul drumurile sfinte,
Doi orbi ieșiră Domnului nainte.
Legăți de braț și spînzurați în bîte,
Păreau, iscați din depărtare,
O plăsmuire cu arătări urîte,
Cu coarne, cu spinări și opt picioare.

Născuți în beznă ca într-un mîl de apă,
Ei au rămas încătușați de o groapă
Și sau tîrît și au dibuit domol,
Ca mărăcinii fără de tulpină
Pe o nentreruptă margine de gol,
Între lumină și între rădăcină.

— «Mîntuitorule! strigară cît putură,
Trimite orbilor căutătură.
Spintecă gloata cu cuvîntul,
Că ne strivesc bolnavii și ne ceartă,
Și poruncește a cădea pămîntul
De pe lumina ochilor ne moartă.»

Isus întinse mîna, și
S-a luminat lumea de zi.

POTCOVARII

Cu nările n părete, un șir de armăsari.
Cu jarul subt ciocane, un pîlc de potcovari
Par de la brîu la scule de zece ori mai mari.

Pe nicovală fierul ia chipul cuvenit,
Și faurul cel negru și roșu i mulțumit
Potcoava pe copită că drept s-a potrivit.

Desacum și armăsarii n povară, cîte doi,
Vor căuta cu sete văpaia din noroi,
S'o scapere pe cremeni cu colți pătrați și noi.

Un faur din bătaie ciocanul și l oprește,
Căci un cărbune brațul i l mușcă și l ciupește.
Îl ia, ca pe un purec, din loc, cu două dește.

PLOAIE

N-am auzit-o, parcă, de mult. . .
O ascult.
Nădușala nopții curge pe geamuri.
Plouă'n golurile din ramuri.

Aș voi să gădesc o asemănare
Și caut în zgomote și murmure,
În viori, în naiuri și ghitare
Ecolul nedeslușit și turbure.

Noaptea s'antunecat cu alte nopți în fund,
Și din noapte'n noapte, nopțile urzite
Cern ploaia ca nisipul mărunt
Cu niște site.

Gîndul, ajuns în flacăra lui de ploaie tîrzie,
Se face palid și descrește ca o făclie.
Fereastra e cernită de un fag
De care atîrnă noaptea neagră, toată,
ca un steag.

Nuși șuierul săbiilor ce se ascut
Și al spadei ciocnite de scut.
Nu e bătaia inimii. Nuși
Turnul și ornicul lui
În care timpul colinse.

E parcă sufletul tuturor oștilor învinse.

MAICA SCINTILA

Mîna Maicii Scintila de la uşe
Îi moale ca o mînuşe.
Ochii lungi ai Cuvioşiei Sale,
Ca nişte migdale,
Cu pleoapele apropiate
Dorm pe jumătate.
Sîngele candelii obrazului e de undelemn.
O Madonă de majolică. Un crucifix de lemn.
Un surîs de înger întristat
A trecut, i-a zburat
Ca o columbă, pe dinainte.
Pasul, nesimţit în veştminte,
Vrea tot mai încet să o ducă,
Imaterial şi lin, de nălucă.

Florile şi fluturii au rămas într-un vis
De stingere în aghiezmele din Paradis.
Nimic nu mai luceşte şi cîntă.
De dincolo de zarea sfîntă
Se aude abia corul cetelor sfînte
Cu peruci de aur şi cu încălţăminte
Uşoară, de catifea stelară.

Maica Scintila înghiață,
La ușa școlii de o viață,
Descuie și încuie, deschide și închide
Cu chei palide și livide.
Cunoaște toate domnișoarele mititele
Care poartă pe Hristos între mărgelile,
Și pe cele care s-au măritat,
Cu diplomă și certificat.
Maica mai descuie ușa din coridor
Fetelor fetițelor.

Maică tristă, maică suavă,
Ești bolnavă
De seninătate și slavă.

HAR

Îmbrăcați în straie de iască
Sînt gata cartofii să nască.
S-au pregătit o iarnă, de soroc,
Cu cîrțițele la un loc,
Cu întunericul, cu coropijnița și rîmele,
Și din toate fărîmele
Au rămas grei ca mîțele,
Umflîndu-li-se țîțele.
Auzi?
Cartofii sînt lehuzi.
Ascultă, harul a trecut prin ei
Virginal, candid și holtei,
Dumnezeiește.
Cel de sus și din veac binevoiește
Să și scoboare sfintele scule
Pînă la tubercule,
Și pentru negul cartofilor cald
Face descîntece, ca pentru smarald.
Într-o noapte
Li s-au umplut straiele cu lapte
Ca să și hrănească un pui
În fiecare vîrf de cucui.

CÎNTEC DIN FRUNZĂ

O să-ți spui un basm cu copacii goi
Care țipă noaptea în vale la noi.
Cuiburi de cioci,
Veverițe flămînde, melci betegi în găoci.
Valea se vaetă toată
Și tu n-ai auzi niciodată.

O să-ți spui. . . Mă frămînt pe moșie.
Cît mi-e de dragă nimeni n-ai să știe.
Aș vrea să fiu mai mic, să fiu vrabia ei bucurată.
Îi sînt ca un copil și-i sînt ca un tată,
Și-i sînt ca un rob și ca un stăpîn, de rob ce-i sînt.
Tu nu vezi crîmpeiul ăsta de cer și pămînt.

O să-ți spui multe povești. Ai să alegi.
Dar pe nici una nu ai să dezlegi.

TIMPURI

Uiteți trecutul în palmă... Te gîndești...
Atîtea povești —
Cînd le-ai citit,
Fărănceput, fără sfîrșit
Și cu sfîrșitul lanceput?
Seamănă măcar a trecut
Crîmpeiele acestea
Ce par să urzească povestea,
Icoanele șterse, în care umblă
O umbră de umbră?
Ape fără oglindire,
Sfoara pîraielor subțire
Care-ntr-o dîră se zbate
Pe păturile otrăvite ale albiei uscate?
Nisip, cenușe și lut
Sînt un trecut?

Un talaz se frămîntă,
Zguduie marea frîntă,
Rupe unda și viscolul de alge
Și nu se sparge!
Se îndulcește, alunecă, se strecoară, adoarme.
Fără năvală, fără să se sfarme.
Hultanul a cerut boabe de sînge.
Leagă-i rana, nu i-o strînge,
Și pliscului, cînd i se deschide,
Dă-i boabe de stafide.

FĂCLII

Făclii și candelile la rînd,
Stinse, aprinse, fumegînd.
Catapetesme, bolți, iconostase,
Acoperite cu praf de mătase.
Cartea veche singură se răsfoiește,
Învățată de boantele dește
Cu măciulii grele și groase,
Ale schivnicilor, la liturghii și parastase.

De marginea foilor de jos,
Treiburicele închinăciunii s-au ros.
Și au lăsat pe foi
Foițe de piele, mai vechi și mai noi.
Amestecată cu cafeniile rămășițe de moaște,
Slova, de multe ori sfințită, greu se cunoaște.

Noaptea, cotrobăiește la strană și în altar
Un strigoi de ieromonah cărturar
Cu fața și barba săracă
În dulamă de aburi. Și, iacă,
Sînt închiși toți în anii tăi, în trecut!
L-ai trăit? Ți s-a părut?

BĂRĂGANUL

Ții firea ta de la pământ.
Dai tuturor cu jurământ
Un petic de brazdă și o groapă.
După ce le-ai dat pîine și apă
Li le iei înapoi
Șiți hrănești buruiiana țapoasă și pepenii goi
Îndoit,
Cu mîzgă trăită și suflet dospit.

În sufletul tău sufletele lor,
Ale tuturor,
Se aștern ca rufăria moale
În sertarele goale
Teanc. Năframe, tulpane, barișe
Cu croiala piezișe.

Dintr-o viață, a rămas curată
O batistă pătrată.
Dacă s-o topi și batista, or să rămîie
În dulap, încuiate, miezuri de lămîie,
De pelin, de calomfir, de clematite,
Plămădite.

Cînd nu mai are timpul nici trup, nici os,
Vîntule, îmi cunosc neamurile și strămoșii
după miros.

O ZI

Ziua de ieri s-a ținut după mine, crezînd,
Ca un cîine flămînd,
Că e legată cu ceva, cu vre o curea,
Cu vre o frînghie, de viața mea —
Și la o răspîntie cu statui
S-a întors, văzînd că nusi.

S-a pierdut neputincioasă și pribeagă
După ce vremea întreagă
M-a urmat, pas cu pas, pînă azi
La amiazi.

Cine și-a pierdut o zi cît o viață
S-o caute repede. Se înnoptează. Se lasă ceață.

PRIVEGHERE

Nu închide ochii, nu adormi.
Ceasul e pe aproape, pe aci.
Trebuie să treacă.
Poate cam pe la toacă,
Poate cam între vecernii și utrenii,
Cam după amurgul cu mirodenii,
Pe la greieriș,
Cînd își ivește din papuri, furiș,
Luna creasta.
Cam pe vremea asta.

la seama bine.
Ceasul o singură dată vine.
Bagă de seamă.
Nu tăcea dacă auzi că te cheamă.
Spune-i ceasului: — «Ți-am auzit aripa de scrum,
Cătăști de drum».

Vezi ușile săști fie încuiate,
Ferestrele ferecate
Și poarta de la ogradă.
Că or să vie grămadă
Și sfințele femei,
Care se vor înălța din călcîie cîteștrei,
Cu făclii de ceară
Pînă la geamuri, ca să ceară
Trupul tău adormit.

Strigă: — « Nu-i adevărat! Nu sînt răstignit!
Dovadă pǎmile și tǎlpile mele. »

Și pune cîinii pe ele.

SFÎNTULE

De câte vremuri ții tot ții închis
Nu știi ce ai, viață, vis,
Bine, rău,
În strânsul pumnului tău?

Ții în mână fum, cenușe, foc?
Ți-am descîntat-o ca pe un ghioc,
Sfîntule,
Pămîntule.

Nici cîntecul, nici ruga n-au descremenit
Zaua de granit.
N-au dezlipit deștele
Nici dălțile, nici cleștele.

Tu ești, oare, Sfinxul din poveste
Care știe ce este și ce nu este,
Dincolo de literă și pravilă,
Negură, namilă?

Umblă omul, vîntul și fiarele
Să te rîcîie cu ghiarele
Vii.
Nici nu simți, nici nu știi.

UN CÎNTEC

Țesînd mătasea, în urzeală
Am prins fir, din stea, de beteală.

Țesînd cînepa și lîna creață
Am prins cîlți și zdrențe de ceață.
În fuiorul de in s'a strecurat
Un tighel de sînge-nchegat.
Și dac'am țesut cu timpul clipa
Mi s'a prins în furcă aripa.

Doamne din Cer,
Sînt nepriceput ce să cer
Pe borangic, pe dimie și pînză.
Datornicii vor să mi le ia, să le vînză.

Mai am ascunse două covoare
Care nu sînt pentru feluri de picioare
Și niște cămeși, niște fote și niște bete
Care nu sînt nici pentru muieri, nici pentru fete.
Erau pentru trupul nou al Sfintei Mării,
Pentru cînd va trece cîmpul prin bălării.

Le păstrez la mine,
Însă ca pe niște odoare străine.
Le-am muncit
Dar nu le-am iscusit.
Le-am lucrat, nu le-am făcut.
Am fost ca un ostenitor mut
Căre-a grăit și nu și-a dat seama:
Eu am prins numai războiul și scama.

Pot eu, Isuse, răbda
Să văd deasupra sfintelor odoare
Crucea ta,
Semn de vânzare?

DE DINCOLO

Și-a răzimat scară
Drept, cu coarnele afară,
Și s-a suit abea
Pînă la o stea,
Să-și facă loc de căpătii.

Și ajunse-n ceruri cel dintîi.

Scuturarea frunzelor nu l-a îngropat,
Vîntul nu l-a înecat,
Înghețul nu l-a mpietrit,
Întunericul nu l-a înnegrit.

În turlile rămase jos
Clopotele spînzurau de prisos
Cu funiile de pulbere, scufundate
Ca niște feștile arse pe jumătate,
În drojdiile nopții uleioase.

Steaua tocmai scăpărasede.

Slova se isprăvise
În mucegaiul poruncilor scrise.

Timpul otrăvit, răzimat de morminte,
Nuși mai aducea aminte.
Se tîrau pe pămînt sufletele, cenușile.
La biserici, la case, la toate ușile
Se chinuia să moară, de șapte
Noți, un copil călcat de noapte.

TOAMNĂ DE SUFLET

Zilele albe, iată, au început să plece,
Ca niște bărci tăcute, pornind fără lopeți.
În țărm se face seară, și steaua'n cerul rece
Păzește cripta nopții cu candeli și peceti.

În șirul vieții noastre întreg, se face seară,
O seară fără sunet, nici vînt, nici amintiri.
Ieri a plecat o barcă, azi alte bărci plecară,
Convoi de goluri strîmpte pe undele subțiri.

De-ar răsună în lume măcar un glas de goarnă!
De-ar clăti pe lume un singur larg talaz!
Nu. Nemișcată'n margini, lumina se răstoarnă
Și, ca să cînte, streaja de sus și-a luat răgaz.

De-aș fi un stei de peșteri, cioplit cu dalta'n lung,
Aș sta s'aștept cu tihnă, culcat pe-o muche
dreaptă,
Cele din urmă mute vecii să le ajung,
Cu templul în spinare, cărui slujesc de treaptă.

MĂ UIT

Mă uit în cer, mă uit în pământ.
M'am întrebat cine sînt.
Gînduri se duc, vin
Din vînt, din senin,
Ca niște pasări rotunde.
Încotro? De unde?

Glasuri mă strigă cu nume străine.
M'ați chemat pe mine?
Sînt eu cel căutat?
Mi se pare că vîntul s'a înșelat.

Cîte puțin sînt dator
Fără să mi fi dat nimic, tuturor —
Și lemnului uscat, și bălții stătute,
Și florilor, și pietrelor, și vitelor bătute,
Și oamenilor din răstignire.
Cu ce să plătesc nefire și fire?

Sîngele meu nu-i al meu.
Mi se teamă să zic « mie » și să zic « eu ».
Cu ce fel de drept
Mi-aș umfla bîrnele din piept
Și mi-aș întinde pe zarea
Toată, spinarea?

Ce martor aş întreba
Ca să mi răspundă întrucîtva
Măcar dacă sînt?

Mă tot uit în cer, mă tot uit în pămînt,
În baltă și stuh
Și adînc în văzduh.

CÎNTEC DIN FLUIER

Înima mi-e drumul cu ploile,
Mi-e drumul cu praful și oile,
Drumul sterp dintre copaci,
Mi-e via strîmbă pe haraci,
Mi-e satul cu cîinii, mi-e bătătura,
Cenușa din brazde și arătura.
Mi-e cireada care paște pămînt,
Mi-e cîrdul de ciori din vînt,
Mi-e bivolul sculat din noroi
Cu capul greoi
Și care se uită în golul mare.

În toate inima bate și tresare,
În pruncul tăvălit de lingoare,
În slăbănoagele lui mădulare,
În stolul de muște
Tăbărîte să-l muște.
N-am iaz curat
De adăpat.
Vitele mele-n pășuni
Rumegă tăciuni și rugăciuni.
Caut izvorul cu undele noi
Și sorb din borș de noroi,
Mocirlă și zmîrc.

Mise inima și'n cocostîrc
Și în săgeata-i vînată din cer,
În fierăstrăul de fier
Al măcăcinilor de pe mormintele pustiei,
În șoarecii de cîmp ai stihiei,
În viespe și în tăun.
Cîntecul nu e bun,
Cuvîntul e oftat,
Brațul tărăgănat,
Moleșită aripa.

Mă bate vremea, mă bate ziua, mă bate clipa.

DE-A VAȚI ASCUNS...

Dragii mei, o să mă joc odată
Cu voi, de-a ceva ciudat.
Nu știu când o să fie asta, tată,
Dar, hotărît, o să ne jucăm odată,
Odată, poate, după scăpătat.

E un joc viclean de bătrâni
Cu copii, ca voi, cu fete ca tine,
Joc de slugi și joc de stăpîni,
Joc de pasări, de flori, de cîni,
Și fiecare îl joacă bine.

Ne vom iubi, negreșit, mereu
Strînși bucuroși la masă,
Subt coviltirele lui Dumnezeu.
Într-o zi piciorul va rămîne greu,
Mîna stîngace, ochiul sleit, limba scămoasă.

Jocul începe încet, ca un vînt.
Eu o să rîd și o să tac,
O să mă culc la pămînt.
O să stau fără cuvînt,
De pildă, lîngă copac.

E jocul Sfințelor Scripturi.
Așa s'a jucat și Domnul nostru Isus Hristos
Și alții, prinși de friguri și de călduri,
Care din cîteva sfinte tremurături
Au isprăvit jocul, frumos.

Voi să nu vă mîhniți tare
Cînd mă vor lua și duce departe
Și mi vor face un fel de înmormîntare
În lutul afinat sau tare.
Așa e jocul, începe cu moarte.

Știind că și Lazăr a'nviat,
Voi să nu vă mîhniți, s'așteptați,
Ca și cum nu s'a întîmplat
Nimic prea nou și prea ciudat.
Acolo, voi gîndi la jocul nostru, printre frați.

Tata s'a îngrijit de voi,
V'a lăsat vite, hambare,
Pășune, bordeie și oi,
Pentru tot soiul de nevoi
Și pentru mîncare.

*copii din
speranță
la*

Toți vor învia, toți se vor întoarce
Într-o zi acasă, la copii,
La nevasta, care plînge și toarce,
La văcuțe, la mioarce,
Ca oamenii gospodari și vii.

Voi creșteți, dragii mei, sănătoși,
Voinici, zglobii, cu voie bună,
Cum am apucat din moși-strămoși.
Deocamdată, feții mei frumoși,
O să lipsească tata vreo lună.

Apoi, o să fie o întârziere,
Și alta, și pe urmă altă.
Tata nu o să mai aibă putere
Să vie pe jos, în timpul cât se cere,
Din lumea cealaltă.

Și, voi ați crescut mari,
V-ați căpătuit,
V-ați făcut cărturari,
Mama mpletește ciorapi și pieptari,
Și tata nu a mai venit. . .

*Alina
scrie în
marginile*

Puii mei, bobocii mei, copiii mei!
Așa este jocul.
Îl joci în doi, în trei,
Îl joci în câte câți vrei.
Arde-l ar focul!

NU TE TEME

Nu te teme de cuvinte, cel cu degete'n urechi:
O să te prăvale noaptea și-au să amuțească solii,
Sfărîmat în lutul vremii, ca un vraf de oale vechi,
Adăpost nu vor mai cere de la tine nici sobolii.

Nu te teme de răsunet, cel ce te'mpresori cu cripte
Și te supără flăcării fugărind în cucuruz,
Cînd prin trestii, lănci în tinda heleșteului înfipte,
Cîntă caldă doina bălții, misticului tău auz.

Lasă horele și trînta să-ți învie cimitirul,
Cela ce ridici beteala iederilor peste vis
Și, uitîndu-ți rădăcina, îți urmezi pe boltă firul,
Pentru că în vîrf o floare cît o stea i s-a închis.

Pleacă-te, îmbelșugată, tu, tulpină, peste țară,
Și cu rodul greu sărută șesul vetrei, de gunoi.
Scoate vîrfuri, de te bizui, și podoabe înafară:
Rodul va cădea și singur înlăuntru, înapoi.

INCERTITUDINE

Îmi atîrnă la fereastră
Iarba cerului, albastră,
Din care, pe mii de fire,
Curg luceferii în neștire.

Sufletul, ca un burete,
Prinde lacrimile încete
Ale stelelor pe rînd
Sticlind alb și tremurînd.

Scama tristeților mele
Se încurcă noaptea cu ele,
Genele lui Dumnezeu
Cad în călimărușul meu.

Deschid cartea: cartea geme.
Caut vremea: nu e vreme.
Aș cînta: nu cînt și sînt
Parcăș fi și nu mai sînt.

Gîndul meu al cui gînd este?
În ce gînd, în ce poveste,
Îmi aduc aminte, poate,
Că făcui parte din toate?

Scriu aci, uituc, plecat,
Ascultînd glasul ciudat
Al mlaştinii şi livezii.
Şi semnez:

Tudor Arghezi

EPIGRAF

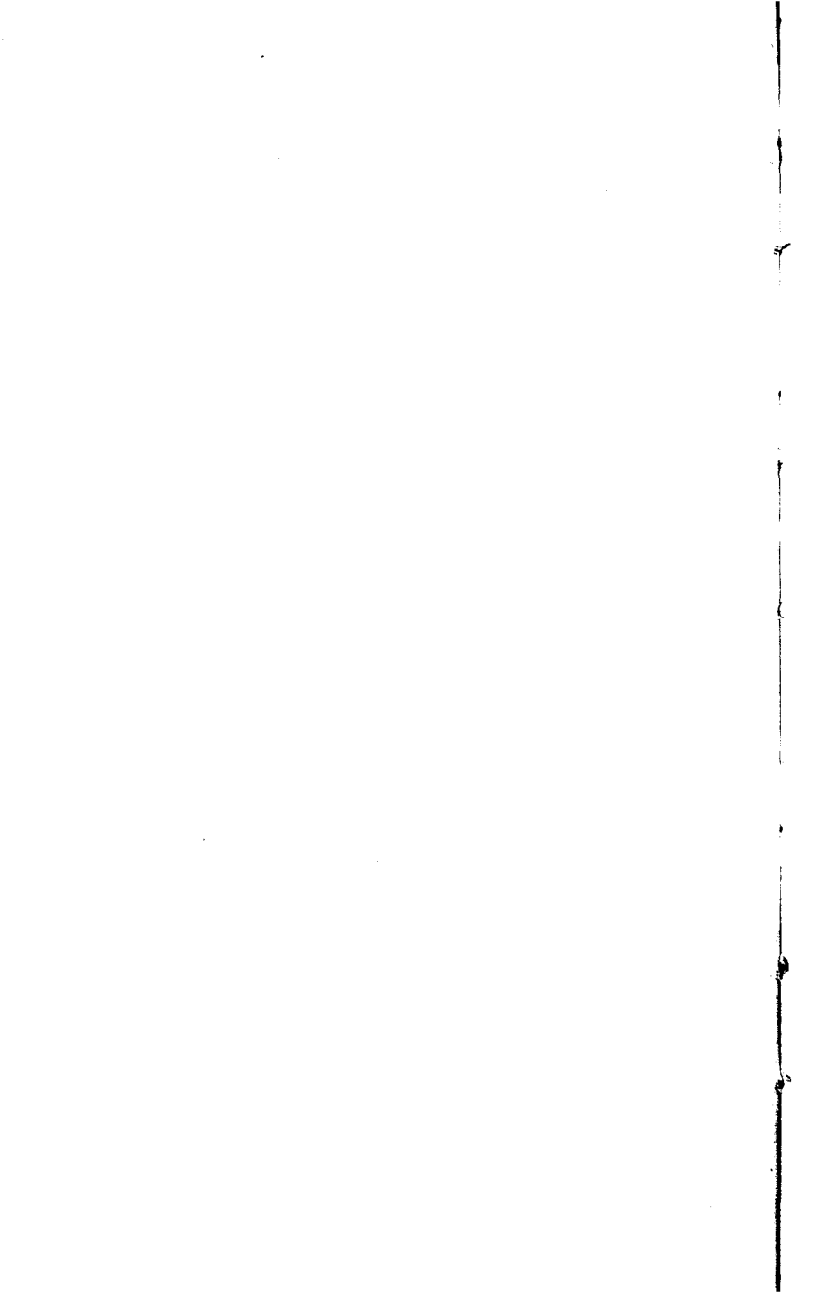
Stihuri, zburăți acum din mîna mea
Și schiopătați în aerul cu floare,
Ca pasările mici de catifea
Ce încep în mai să nvețe și să zboare.

Stihuri, acum, porniți, vă scuturați,
Ca frunzele aurite, pentru moarte.
Pustnicii tineri, triști și delicați,
Păstra-vă vor într-un sicriu de carte.

Stihuri de suflet, dintre spini culese,
Îndurerate în spic și în rădăcini,
Pătrundeți, înțelese și neînțelese,
În suflete de prieteni și străini.

Și semănați, ca noaptea ce vă naște,
Sfială și doieli undeți cădea,
Că Celceștie, însă nu cunoaște,
Varsăntuneric alb cu mîna mea.

FLORI DE MUCIGAI

FLORI DE MUCIGAI

Le-am scris cu unghia pe tencuială
Pe un părete de fridă goală,
Pe întuneric, în singurătate,
Cu puterile neajutate
Nici de taurul, nici de leul, nici de vultùrul
Care au lucrat împrejurul
Lui Luca, lui Marcu și lui Ioan.
Sînt stihuri fără an,
Stihuri de groapă,
De sete de apă
Și de foame de scrum,
Stihurile de acum.
Cînd mi s-a tocit unghia îngerească
Am lăsat-o să crească
Și nu a mai crescut —
Sau nu o mai am cunoscut.

Era întuneric. Ploaia bătea departe, afară.
Și mă durea mîna ca o ghiară
Neputincioasă să se strîngă.
Și m'am silit să scriu cu unghiile de la mîna stîngă.

PUI DE GĂI...

În ceața groasă
Carul se întorcea acasă.
Întineric beznă.
Nu se vedea pînă la gleznă.
Caii mergeau din obicei,
Unde, nu știau nici ei.
Hamurile nu mai știau ce mîină,
Iepile sau muntele de țărîină.
Nu se mai vedea la nimic luminile,
Dar treaba era gata.
Omul și fata
Vînduseră toate găinile.

Doamne! parcă au dat cu oiștea în niște zid.
Iepile s-au împleticit.
Cinci oameni de cositor, cu un cuțit
Măruntaiele și buzunarul omului le-au scotocit.
Și, nevăzută, fata s-a strecurat în pîcla stătătoare
Și a orbăcăit, tîrîș ca o lipitoare,
Pe dihania nopții, vreme lungă,
Pînă ce i-a fost sorocit, undeva să ajungă.

— « Oameni buni! » În strungăreața ușii
Mîna fetei se lovi de mîna mătușii.

Mătuşa, cine-o fi fost, o băgă în odaie,
Şi fata povesti, la vatră, într-un crîmpei de văpaie,
Că veneau de la târg, că le-au ieşit în drum hoşii
Şi că ea scăpase pe dindărătul roşii.

— « Fetico, stăi colea cu Dumnezeu, şi
Lîngă fata mea te-i hodini. »

Avea şi mătuşa o fată

Despieptănată,

Şi cîteştrele femeile s-au suit în pat

Şi s-au culcat:

Întîi, cele două fete,

Fata babei la părete.

Şi baba desfăcu un cojoc

Şi cuprinse fata noastră la mijloc.

Într-un timp, baba

Întinse laba.

Fata ei sforăia. Bun!

Şi părea că şi fata străină doarme tun.

Într-alt timp, se auzi un ciocănit.

Cinci oameni de plumb au venit

Şi au şoptit

Că se întorc mofluzi la han.

Că omul cel beliseră pe drum n-avea la el
un ban.

— « Mai tacă-ţi gura şi uită-te-ncoa:

E fata lui şi banii îs la ea »,

Răspunse baba, arătîndu-i patu:

— « Ai să te duci şi tu, fetică, după tat'tu ! »

Şi baba se linse pe buze,

Cu pofta de sînge a unei mîţe lehuze.

Ați înțeles cu toții
Că baba era gazda și ceilalți erau hoții.

Toți chitiră să bage fata'n beci
Și să-i facă de ducă, așa, ca la berbeci,
Și să o puie pe jar.
Dar nu era bine să miroasă'n toiul nopții a grătar.
Mai bine, bucată cu bucată,
Să fie aruncată.

Dar, vorba lui Terchea, Berchea,
Fata trăsese cu urechea.
Se strecură pe lângă fata mătușii,
Ce dormea ca dușii
De pe lume, și-i luă locul încet.

Atunci, pe'n tunic, berechet,
Brațele, mâinile, degetele, hoții, baba
Înăbușiră fata lor, o tîrîră'n beci, degeaba,
Pe cînd fata noastră fugi, pe ceață,
Pînă se făcu dimineață.

Baba miorlăie acum după fată'n închisoare,
Și hoațele de la femei o scuipe și o tîrnuie.
Tîlharii taie'n ocnă sare,
Și capul lor cîrciumarul Cîrnu e.

CINA

În frig și noroi
Trec hoții'n convoi, cîte doi,
Cu lanțuri tîrîș de picioare,
Muncindu-se parcă'n mocirli de sudoare.
Fiertura e gata.
E seară. E ploaie.
O lingură grea, cît lopata,
Dă ciorba din două hîrdaie.

Cîțiva au ucis,
Cîțiva ispășesc ori un furt, ori un vis.
Totunași ce faci:
Sau culci pe bogați, sau scoli pe săraci.
Livizi ca strigoii și șui,
Strîmbați de la umeri, din șold și picior,
În blidul fierbinte, cu aburi gălbui,
Își duc parcă sîngele lor.

STRECHE

Nu știu ce mi vine:
Aș mânca din fitecine
Și mi-aș pune mintea și cu tine,
Ca un porc.
Mă arde, mă frământ, mă întorc.

Mi s-a făcut.
Gem și zbier ca un mut.
Mi-a lovit strechea
Și coapsa și gura și urechea.

Îmi caut leacul
Și la Dumnezeu și la Dracul,
Degeaba.
Văzduhul mă ustură ca leușteanul și ceapa.

Am un piron în țîță
Și un vătrai în vintre mă ațîță.

Vreau să beau sînge și să rup
Ca un șarpe, ca un lup.

Cînd se vîră'n uşă cheia
Parcă scrişneşte femeia
Pătrunsă, despletită
Şi neistovită.

Acum, la lună,
Stau părechile împreună.
Doamne! mîna se pune,
Trupul se ncovoiaie, se lipeşte, se supune,
Oftatul şovăie, înecul vine,
Şi se zguduie mădularele, pline
Ca nişte struguri, cu chin,
Ciorchin în ciorchin
Şi boabe pe boabe.

La uşă, drugii zac în scoabe.
Paznicul numără şi spune.
Nu se face nici o minune.

Pătru Marin, flăcău
De pe subt Ceahlău,
Mai are
Zece ani de închisoare.

GALERE

Zgomotul de lanțuri multe
A trecut prin curte,
A ieșit lung pe porți
Printre vii și morți,
Tîrîș, grăpiș,
Prin pînjiniș,
Ca o fiară bolnavă de rugină.

În potcovăria cu clăbuci de lumină
Lăcătușii le-au bătut călare
O verigă între picioare
Și la glezna mîinii,
Ca să poată hodini stăpînii,
Cît, munciți pe caldarîm,
Hoții trec dintr'un tărîm într'alt tărîm.

O șchiopătare de vulturi căzuți din stele
Prin oțătitul întuneric tare;
O răstignire fără cruci și fără schele.
O Golgotă șeasă, fără altare.

Pasul strîns lîngă pas
Merge mpiedecat, ca un compas.
Și palmele, unite cu ciocanul, cătușa și pila,
Parcă se roagă, cu de-a sila.

LA POPICE

O palmă grea i s'a lipit pe gură.
În creștet pumnul puse-o lovitură.
Bocancul îi ajunse pînă'n mațe.
O clipă, văzu numai stele și ațe —
Și șovăi pe un călcîi.
« A! vrei să birui și ai dat întîi! »

Se'nțepeni din umeri, din bărbie,
Spinarea piatră și-o făcu. Ce-o fi să fie!
Sumese mîneca și scoase
Două brațe cu pulpele groase,
Scrise cu slove și horbote albastre.
Dîrdîia podina subt mesele noastre.
Ceasul se făcu înfricoșat.

Lungindu-se scurtul, cel lung s'a cocoșat
Și furnicau toți ochii, fierbinți.
Încă un pumn! Dar fu primit în dinți,
În ascuțișul colților cîinești,
Și zdrelit ca de dălți, la dești.

Dacă'ncepe ghiontul să te doară,
Lungule, ne faci de ocară.
O săritură înapoi:
Venea scurtul, vîlvoi,

Ca un arici, hotărît să înfrunte
Vijelia namilei din munte.

Scurtul l-a și mușcat
De musteață
Și a scuipat
Sînge din ea, cu mătreață.

— « Puneți mîna, mă! Veniți încoace! »
— « Lasă, bă! că bineși face! »
Scurtul îi sfîșiasse buza celui lung.

Acuși acu! Se mai ajung,
Se mai lovesc, se mpung:

Lungul se prăvale. Îl izbi și'n beregată
O margine de gheată.

Se scoală mplicit
Și pune mîna pe cuțit.

La o parte, faceși le loc!

Dar lungul nu are noroc,
Căci scurtul, jerpelit și rămas în cămașe,
Îl rupe de boașe.

Și toată pricina
Fusese Gherghina.

ION ION

În beciul cu morții, Ion e frumos.
Întins gol pe piatră, c-un fraged surîs.
Trei nopți șobolanii l-au ros
Și gurași băloasăși ca de sacis.

Cînd cioclul ridică'n spinare,
Ion parc-ar fi de pămînt.
De-l pui poate sta în picioare.
Dar brațul e moale și frînt.

În ochiiși deschiși, o lumină,
A satului undeși născut,
A cîmpului unde ieziișă pășcut,
A încremenit acolo străină.

Departe de vatră și prins de boieri,
Departe de jalea mămuchii,
Pe trupuși cu pete și peri,
În cîrduri sînt morți și păduchii.

TINCA

Coșul ei cu soare,
Proptit în șold, pe cingătoare,
Ducea snopi de ochi galbeni, cu gene
de lapte,

Și garoafe de noapte.
În sînul ei ca mura
Își pironneau căutătura
Domnii zvelți din jurul mesii.
— « Cine mai ia florile miresii? »

Fă, Tinco, fă! papucii de mătase,
Mărgelele, cerceii nu ți i-a dat Năstase —
Și'n fiecare dești câte'un inel
Nu ți l-a strîns cu mîinile lui, el.

Cine ți-a frămîntat carnea de abanos
Și ți-a băut oftatul mincinos?
Cui i-ai dat, fă, să ți-o cunoască
Făptura ta împărătească?

Cine ți-a dezlegat părul cu miros de tutun?
Cine ți-a scos cămașa, ciorapul?
Cine ți-a îngropat capul
Nebun,
În brațele lui noduroase, păroase,
Și te-a'nfrigerat fierbinte pînă'n oase?

Tu n-ai voit să spui
Nimănui
Unde înnoptai,
Curvă dulce, cu mărgăritărel de mai!

Vezi, Năstase osînditul
Nu te-a pătruns decît o dată;
Și atuncea toată,
Cu tot cuțitul.

SERENADĂ

De cu noaptea, cîte toate:
Clopotul toacă și bate,
Broaștele, nu știi de unde,
Calcă'n clapele afunde.
Se clătesc în beregată
Cu faianță sfărîmată
Și înghit la ceasu'nții
Cioburile ei scîrții.
Ciorile din pomi se mușcă.
Steaua cade, foc de pușcă,
Fierăstraie și rindele
Rod în ciurciuvele.
Pe la trei,
Vin păduchii mititei;
Pe la cinci,
Ploșnițele cu opinci.
Șobolanul te miroase
Pe la șase.
Gîlcile dacă țiau copt,
Doctorul vine la opt.
Bezna rece, zidul rece,
Mai muriră paisprezece.

LACHE

Țăpos ca un cui
Licăre ca sabia,
Forfota ca vrabia,
Săși păstreze taina lui.

Dintr'un ban face doi,
Cum vrei, galbeni și lei,
Descântînd cu șoapte moi;
Și dintr'unul face și trei.

Are un ciocan mut:
Bate și nu se aude.
Nicovala lui e ca de lut,
Și toate uneltele lui sînt crude.

Din metal face cocă, aluat,
Borșuri, scrum și rîntaș.
Le scade după ce le-a adunat,
Le face cogeamite caș,

Le împănează cu safire,
Scurge, tescuieste și frige —
Și scoate pentru chimire
Icre de aur, în linguri și pe cîrlige.

Și, a mai zis și o rugăciune
Pe care-o știa numai el.
Dintr-un tăciune
A scos o beteală și un inel.

Din copaie
A tras cu mîna, de-a dreptul,
O vălvătaie
Care i-a luminat fața și pieptul.

Pentru multele lui minuni,
Lache stă închis de opt ani și patru luni.

UCIGĂ, L' TOACA

Iuțindu-și caii către sat
Un țăran venea întârziat.
Vînduse, pesemne,
Niște lemne.
Tam-nisam, din goană,
Se ivi o cucoană.
Cucoană cu pălărie,
Pe-nnoptate, pe cîmpie,
Ce putea să fie?
Arătare, stafie.
Ea șchiopăta, se poticnea stîngace,
Ca o răgace.
Avea pantofi și fuste veștejite
Și parc-ar fi avut și copite.
Parcă avea un beteșug.
Parcă ieșise atunci dintr-un coșciug
Și, mai abitir,
Venea din cimitir,
Ca o momîie.
I se strîmbase ceva
Și parcă puțea
A tămîie.
Săteanul dete bici.
— « Ce cauți noaptea, cernită, pe aici? »
Cu mînuși, cu zorzoane, ca la gară,
Izmenitura nu se potrivea cu drumul de țară.
— « Vine noaptea! Ia-mă, nene. Fă-ți pomană. »
Țăranul se cruci și zise: — « Suie, Satană! »

Cucoana și săteanul încrunțat
Cîrmeau pe drumul întortochiat.
Ea întrebă: — « Ai parale? »
El răspunse: — « Da, cești pasă dumitale? »
— « Păi, să miși dai » — șiși puse mînașn gît.
Stafie, prost teșai hotărît!
Pe subt ipingea,
Țăranul se cam pregătea.
Cît ai clipi, cuțitul șsa șișnfipt.
Vezi că teșai fript?

Și, căruța trase, măre Ilie,
Deș dreptul la Primărie.
Ce să vezi? Putoarea cu brățară
Era muiere doar pe dinafară;
Că pe subt poale
Avea, ca omul, de toate și două pistoale.

FĂTĂLĂUL

Cu vreo cîteva tuleie,
Mă, tu semeni a femeie.
La sprinceană
Fetișcană,
Subsuoară
De fecioară.
Ai picioare
Domnișoare,
Coapsa lată
Adîncată,
Ca'n zuvelci;
Urechile, ca doi melci;
Doi zulufi cu doi cîrcei;
Două boabe de cercei
Dezlipite, de muiere.
Și — al dracului! — a miere
Și a tiparoase
Hoitul tău miroase.
Ți este mîna
Ca smîntîna,
Degetele ți s —
Parcă ți le-a scris —
Gemene,
Să semene;
Degetele: ca viermușii,
Pielea: pielea corcodușii.

Solz de sticlă'n unghie.
Ochiul tău înjunghie,
Gura ta subt firişoare:
Pafta cu mărgăritare.

Buzei tale apă dă
Fîntîna şi leapădă.
Fata, de cum te'o vedea,
Ca din vînt rămîne grea,
Căci pleoapa de ţi'o ridici
O ciupeşti cu trei furnici.

O fi fost măsta vioară,
Trestie sau căprioară
Şi'o fi prins în pîntec plod
De strigoi de voevod?
Că din oamenii de rînd
Nu te'ai zămislit nicicînd.
Doar anapoda şi spîrc,
Cine ştie din ce smîrc,
Morfolit de o copită
De făptură negrăită
Cu coarne de gheaţă,
Cu coama de ceaţă,
Cu uger de omăt —
Iese aşa fel de făt.

Din atîta împărechiere şi împreunare,
Tu ai ieşit tîlhar de drumul mare.
Na! ţine o ţigare.

CANDORI

E de lege creștină.
Se închină.
E smerit, bate metanii,
Dă acatiste, face sfeștanii,
Liturghii și sărindare.
Plînge la icoana mare.
Știe tipicul pe de rost,
Zilele de harți și post,
Aghiazmatarul,
Penticostarul.
La parte în ison,
La Kyrie eleison.
Ar putea să fie stareț
Nepismătareț
Și arhimandrit
Neprihănit.
E numai credincios
Al Domnului Nostru Isus Hristos.

Tîlcuie Sfintele Scripturi
Cu șoapte și tremurături
Și-i nevinovat ca un trandafir
În odăjdii de serasir. . .

Are patru spargeri, în dosare.
Nouă furturi de buzunare.
Și un păcat neiertat:
Un asasinat.

DIMINEAȚA

Aduceți cerneala:
Se face acum socoteala.

Az noapte, cu luna și plopii,
Opt bôlnavi au dat ortul popii.
De foamea și chinul răbdării
Lipită liși burta de șira spinării,
Șin funduși, distrat și ridicul,
Ochește sinistru buricul.

Cu toțiis în pieile goale,
Au bube cleioase pe șale,
Noroaie de sînge pe piept și picioare.
A morții atroce și grea impudoare
Dezvăluie cinic ce vor,
În viață, organele lor.

În colț, un condei
Înseamnă cadavrul și al unei femei.
Bălaie, subțire eași ține deschis
Pe lespede trupul, defunct paradis,
Pe cînd își arată gîndul hîd
Paznicii vii, care rîd.

SICI, BEI

Sfrrrr! Francul azvîrlit de bobîrnac în sus,
Lucind, pînă la cruci s'a dus —
Și îl așteaptă hoții, roată,
Să cadăntors pe partea lui jucată.

— « Nu se prinde! — strigă cei cu bei —
Te-am văzută ră cîteștrei
Cum lai pornit! » — « Măi! »
— « Să-i saie ochii? » — « Să-i! »

— « Se prinde! — hotărîră cei cu sici —
Dar, haide! înc'o dată, dacă zici.
Însăcu pe cinci lei, nu pe băncuță. . .
Vrei, Piele-lungă? » — « Bine, Puță! »

A doua oară, nu ș'cum măsă a căzut;
Că ceata s'a făcut, s'a desfăcut,
S'a învîrtit, s'a rupt, s'a prins,
De s'a nnodat din șase inși un singur ins.

Duță scuipă sînge. Irimie
Zace, cu o găoază'n cap și în tichie.
Și căutînd zadarnic să-l scoale
Îl jăluie ca pe psaltichie:
— « Vezi, dacă joci, mă! fără parale? . . . »

CÎNTEC MUT

La patul vecinului meu
A venit az-noapte Dumnezeu.
Cu toiag, cu îngeri și sfinți.
Erau așa de fierbinți,
Că se făcuse în spital
Cald ca subt un șal.

Ei au cîntat din buciume și strune,
Cîte o rugăciune,
Și au binecuvîntat
Lîngă doftorii și lîngă pat.

Doi îngeri au adus o carte
Cu copcile sparte,
Doi o icoană,
Doi o cîrjă, doi o coroană.
Diaconii'n stihare
Veneau de sus, din depărtare,
Cădînd pe cîlcîie
Cu fum de smirnă și tămîie.

Lumînări de ceară
Se încrucișară.
Scara din Cereasca împărăție
Scobora în infirmerie,

Pe trepte de cleștar,
Peste patul lui de tîlhar.
Cei de față vorbeau pe dește
Cu el, și bisericește.
În tindă,
Creșteau plopi de oglindă
Și o lună cît o cobză de argint.
L'am auzit șoptind.
Și toată noaptea a vorbit cu ei
Și cu icoana Dumneai
A de-a pururea Fecioare,
De Dumnezeu Născătoare.

— « Lăsați-l: nu poate să vasculte.
Nu vedeți? Azi are vizite multe,
Domnule grefier. »
Zăbrelile s'au îndopat cu faguri de cer
Și atîrnau candelile de stele
Printre ele.
Ferestrele închise
S'au acoperit cu ripide și antimise,
Și odaia cu mucegai
A mirosit toată noaptea a rai.

L'am găsit
Zgîrcit.
El stă acum în pat.
Unde-i sufletul lui? Nu știu. A plecat.

MORȚII

Ies morții. . .
Subt bolta cu clopot a porții,
Sînt zece la număr
Și, umăr de umăr,
Se duc, cîte doi, în coșciuge,
Fără mumă, fără popă, fără cruce.
Se duc împreună
Peșngheț și pe lună.

Din condică zece sau șters,
Vărsați în univers,
Cu brațele puse domol
Pe pîntecul gol.

Flămînzi, ei nu știu de foame
Și, țepeni, uitat-au de ger.
Răni vinete, semne infame,
Vor fi vindecate la cer.

Portarul în drum i-a oprit
Și-i numără-n boltă cu bățul.
Mort pare și calu-nlemnit
Și omul ce mînuie hățul.

Drum bun! către groapa comună.
Țărîna vă fie mai bună
Ca domnii ce v-au osîndit,
Ca preoții ce nu v-au citit.

Și băgați
De seamă, să nu vă ncurcați.
Căci mîine seară, poate chiar diseară,
Pe la aprinsul stelelor de ceară,
Mai treceți o dată
La judecată.

ȘATRA

El a venit în râul lui de care,
Și armăsari, din zarea mare.
Șoimii pustiei însoțeau, de sus.
Vînturile daruri i-au adus,
Mugete, cîntece,
Cu cimpoaie n pîntece.
A cobze multe stepa sunase.
Ca niște bivolițe grase,
Negri, norii urmăreau convoiul,
Întinzîndu-și pe stele noroiul.
Ploaia bătea n coviltire cu bice,
Cu pietre și alice.
Catapulta furtunii
Bătea cetatea cerului și a lunii.
Așa era uneori,
Zarea cu lanțuri, pămîntul cu vîltori,
Și țipete
De scripete.

Și un șuier ca de nuia
Tăia zbierătul și vuia.
Tutunul se făcea
În lulea
Amar
Și scăpărai greu din amnar.

Copiii goi se strîngeau în care
Cu maimuțele între picioare,
Și papagalii ascultau din adăpost
Cît era timpul de prost.
Cimpanzeul tremura în paie
Clăfătind o păstaie.

Regele Burtea
Mătură, stă, și iar mătură curtea.

CONVOIUL

Pustiile goale
L-au ținut cinci ani în poale.
Și s-au luat apoi, după ei,
Munții grei,
Cîrduri, gloate, popoare
De piscuri, s-au mișcat din spinări, și'n picioare,
Ca niște uriași de piatră,
Au ascultat cîinii cum latră.
Cămilele și elefanții de granit
Alți cinci ani au venit
În neștire,
După coviltire,
După zlătari,
Ca niște namile molii.
Iar la zintii
De april sau de mai
Au auzit cîntec de țambal și nai
Și s-au întors.

Pe cer scînteiau stele de mei și orz.

GENERAȚII

Împărăția-i strînsă în patruzeci de care,
Ca patruzeci de hambare.
Bunici și strănepoți
Fac școală printre roți.
Tîrîșul pe burtă,
Încălecarea scurtă,
Urcușul, alunecușul
Ca plușul,
Pașii nceți
Ca niște peceti,
Copita mută,
Urma păscută,
Lacătul rupt în gură
Ca o prescură. . .
Abecedarul
Începe cu zarul.
Și toți,
Și caii — sînt hoți.

MUNCA

Orice supus al regelui lor
E cu ceva sălaşului dator,
Şi toate meşteşugurile bune
Agonisita zilei să adune.
Vracii vindecă de scrinteală,
Şi babele de orice altă boală.
Bubele dulci şi deochiul
Se tămăduiesc cu ghiocul;
Abuba, gingia şi gălbina
Trec repede ca ţigarea.
Doi dumicaţi de jar
În apa unui pahar.
Cu tăciuni
Se face şi deaplecăciuni.
Relele coapte
Pier într-o noapte.
Răscăcărătura,
Umflătura, surpătura,
Deşelarea,
Noada, spinarea,
Ceafa, nasul
Trec cu trasul.
O alifie
La sfrinţie,
O băutură
La căldură,
La frig
Țipirig.

Ochiul cu puroi
E spurcat cu usturoi.
Cînd atîrnă
Dai cu scîrnă.
Răul crud
Îl bei cu ud.
La rînză
Oblojeală cu pînză.
Frica
Se bea cu apă de nimica.
Meșteșugul
Vine cu beteșugul.
Cum ție răul,
Cîrmîzul, spînzul, scăpăul,
Sînge de nouă frați, coconari,
Migdale amari,
Așa îți este și leacul:
Ducă-se de-a berbeleacul.

Te lovește pacostea:
Eași desface dragostea.
Un birlic, întors, de carte,
Te ferește și de moarte.
Și cînd vrei
Sufletul să iși iei
Cuiva
De undeva,
Și săl dai la Dracul,
Întinzi tot zodiacul.

Asta te ține scump, vezi bine!
Un smaragd și două rubine.

SFÎNTUL

Prin iarmaroc
Trec moaştele'n roabă,
Ale lui Hialmar, duse de'o babă.
De douăzeci de ani întregi
E cel mai mare slut dintre betegi.
Tălpile'i sînt întoarse la gură,
Genunchii's rupti din închietură;
Fluierile sucite și bătute
S'au împietrit pe tăcute.
Ca niște aripi, umerii'i s'au frînt,
Și ochii lui caută a sfînt.
A rămas mic cît un pui
Chinuit în toate zgîrciturile lui.
Fiindcă se născuse surd și mut
Trebuia ceva din el făcut.

Auzi'l, trece. Gîtlejurile sale
Tărăgănează geamătul agale.
În glasul lui de mut
Bombăne Cuvîntul dintru început
Ce se purta chiorîș pe ape.

O muscă'i sugă lacrima din pleoape.

RADA

Cu o floare în dinți
Radași un măceș cu ghimpi fierbinți.
Joacă în tină
Cu soarele în păr, ca o albină.
Se apleacă, se scoală, sare,
Cu sălbile zornăitoare,
Ca niște zăbale spumate.
Se încovoiaie pe jumătate,
Oprește șoldul în loc, zvirle piciorul
Spre pîlcul, în cer, unde Săgetătorul
Aține noaptea drumul vulturilor de argint.

Și s-a dezvelit sărind
Bujorul negru și fetia.
Parcă s-a deschis și s-a închis cutia
Unui giuvaier, de sânge.
Ai pune gura și ai strînge.

Statuia ei de chihlimbar,
Ai răstignit-o, ca un potcovar
Mînza, la pămînt,
Nechezînd.

Spune-i să nu mai facă
Sălcii, nuferi și ape cînd joacă,
Și stoluri și grădini și catapetezme.
Sînt bolnav de mirezme.
Sînt bolnav de cîntece, mamă.
Adu-o, să joace culcată și să geamă!

NOSTALGII

Regele și oamenii lui cu chică și barbă
N-au mai văzut firicel de iarbă.
Cizmele creș-n carîmbi
S-au dus pe bani strîmbi,
Bumbii de argint au trecut prin lulele,
Și ceata semeață e tunsă la piele.
Din majolica ochilor a rămas
O știrbitură, și din rege — un fel de glas.
Și femeile și bărbații și copiii
Au luat drumurile pușcării.
Și din sălaș a pornit într-o dimineață
Un urs cu belciug, o maimuță paiată,
Cu două tipsii și spadă de tinichea,
Un câine cu giubea,
Duși de-o băietană
Bălană. . .

CEASUL DE APOI

În cer,
Bate ora de bronz și de fier.
Într-o stea
Bătu ora de catifea.
Ora de pîslă bate
În turla din cetate.
În ora de lînă
Se aude vremea bătrînă
Și se sfișie
Ora de hîrtie.
Lîngă domnescul epitaf
Bate glasul orei de praf.

Azi noapte, soră,
Nu mai bătut nici o oră.

O NOAPTE

Întreaga noapte au cântat din sute
De fluiere, cimpoaie și viori
Și din uneltele necunoscute
Vântul și ploaia pe învelitori.

Vulturii, corbii au venit cu toții
Și rîd în coruri grave de metal,
Văzînd cum mor în noaptea lungă hoții
Subt lacătele mari de la spital.

S-au înnodat ca viermii și limbricii
Pe coridoare, adunați la zbeg,
Toți sluții beznei, cocoșășii și piticii
Cu haitele pămîntului întreg.

Dar sentinela temniței pe viață
Ancremenit pe pușca ei de ghiață.

ALELUIA!

ALELUIA!

În seara cea piatra își luase nfașirea.
Ciocanul odihnește și poate ncepe iarăș,
Căci alte lespezi albe rîvnesc în munți chemarea,
Ca din pietrar săși facă pe ani întregi tovarăș.
El odihnește, și el, pe locul unde stete,
Cu fața la statuie, cu o lespede sub cap,
Uimindu-se că n cerul, plecat ca un părete,
Stejarii mari ca norii și plopii mai încap.
Statuia își arată puternicai croială
Și n seara risipită e ca un fum oprit,
Pe care frămîntîndu-l cu sete și ndoială
L-a împietrit pietrarul, de-a pururi, și cioplit.
Pietrarul se mîhnește, întîrzie și așteaptă.
El își privește iarăș statuia cu ntristare.
Îi pare prea deschisă pe coapsă mîna dreaptă,
Și degetul îi pare prea lung pe cingătoare.
Genunchii par molateci și șoldul pare scurt.
Nuși fragedă prin vâluri cum este carnea vie
Înfrigurat zvîcniță de o patimă cu furt.
Femeiași simte viața, puterea ei și o știe:
Statuia i se pare nghetată n trup străin.
De cea dintîi nevastă ce ar trece la fîntînă
Cu strugurii de lapte, umflați ca ntr-un ciorchin,
Șar rușina statuia, ca sluga de stăpînă.
Trudim o viață, Doamne, ca să ajungem firea,
Și ea dintr-o povară și un chin își face joc
De frumuseți gingașe, smerindu-ne gîndirea.

Dă àripă furnicii și coarne dă la taur.
Cesi muncă și osîndă la ea enchipuire.
Din basm în basm și aruncă funinginea de aur
Și același grai dă moarte și dă și nemurire.

Biruitor de o parte și biruit de alta,
Pe temelia morții el și a nălțat zidirea,
Căci și a făcut în noapte o gaură cu dalta,
Și a îngropat în marmuri și ura și iubirea.
Statuia se străvede mai vie, mai fierbinte
Și poartă ntr'înșa jertfa de sineși răbdătoare
A tinereții caste, strivită n sîn de minte,
Schimbînd în hotărîre lăuntrica dogoare.

Totuși, sporînd oiala și, ostenind pietrarul,
Adoarme, pe cînd lunași urca prin brazi pătrarul.
Doar stelele din cuiburi pogoară firul drept,
Vărsînd statuii miruri pe cap cu degetarul
Și sărutînduși mîna pietrarului pe piept.
Căci a simțit lumina și n stei aceeași mîină
Ca n fundurile lumii, cea a fost și a zămislit,
Rămasă de a pururi, de atunci încoă stăpîină
Pe negura înfrîntă în timpul biruit.

A doua zi, pietrarul scruta statuia n soare.

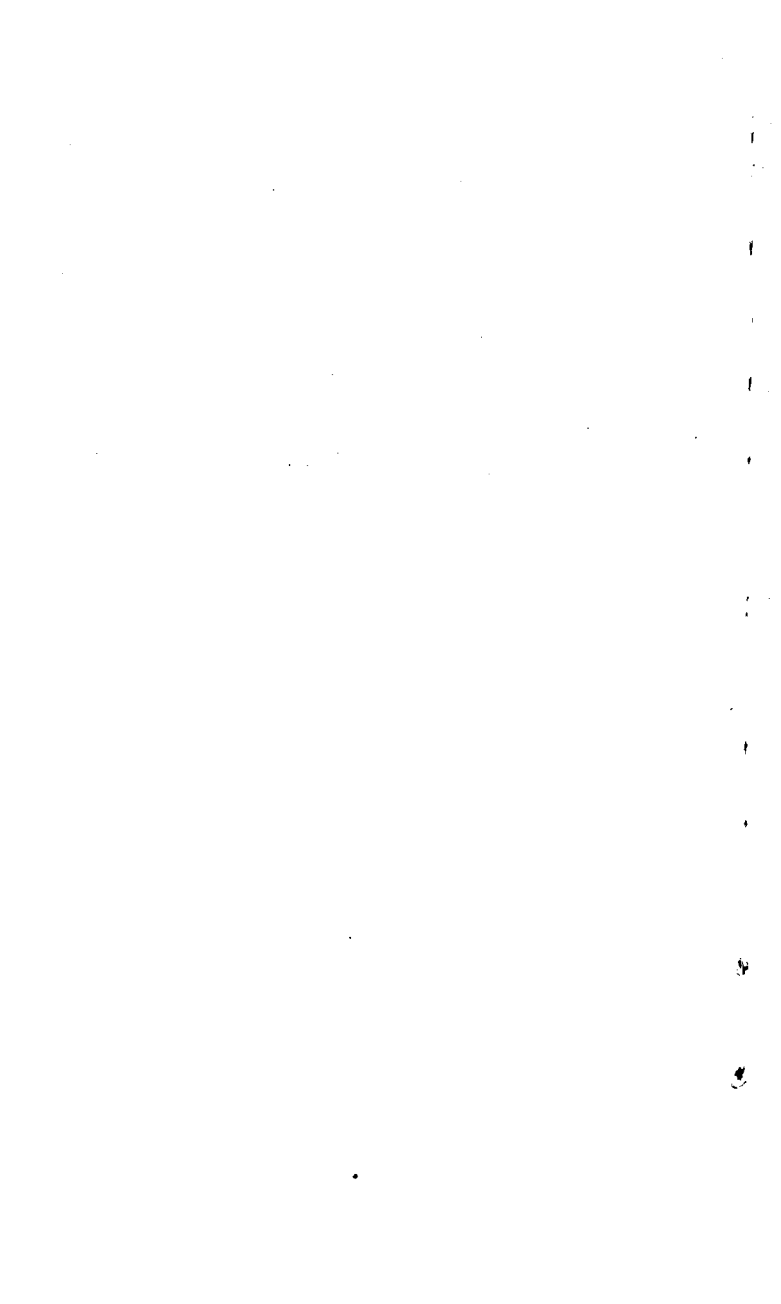
Era pe la amiază, rășinile pe brazi
Curgeau, topite de dogoare,
O spune și pietrarul, căci mai trăiește și azi.
Un vultur se aprinse n văzduh ca o făclie
Și trase n bolți beteală de flacări învîrtită,
Pierzîndu se cenușe în zarea arămie.

Așa mi-a fost arșița povestită,
Că umbra dintre cedri ardea ca o văpaie
Spuzind răcoarea'n munte și'n văi ca un cuptor.
Se mai vedea cărarea din cîteva pîraie
Ce gîdîlau al'dată cireșii'n drumul lor.

Necunoscînd că jertfa i-a fost în cer primită,
Își socotește truda, mîhnit, neizbutită.
Că n-a putut să facă decît un hoit, e'n stare
Să-i dea statuii moarte obșteasca dezlegare. . .
Cum se desface, noaptea, țărîna de scînteie,
Urzeala și a pietrei în praf să se descheie.

Se scoală. Ia ciocanul și, locul hotărîndu-l,
Se duce să doboare cum îl trimite gîndul.
Dar descleștîndu-și talpa din lespede, statuia
Fugi spre piscuri goală și vie. Aleluia!

CUPRINS

<i>Prefață</i>	5
----------------	---

CUVINTE POTRIVITE

<i>Testament</i>	9
<i>Cîntec de adormit Mișura</i>	11
<i>Înviere</i>	12
<i>Din drum</i>	13
<i>Melancolie</i>	14
<i>Plugule</i>	15
<i>Muntele Măslinilor</i>	16
<i>Tîrziu de toamnă</i>	17
<i>Psalm (Aș putea vecia cu tovărășie)</i>	18
<i>Vînt de toamnă</i>	20
<i>Marină</i>	21
<i>Mîhniri</i>	22
<i>Psalm (Sînt vinovat că am rîvnit)</i>	24
<i>Pe ploaie</i>	26
<i>Prigoana</i>	28
<i>Oraș medieval</i>	30
<i>Cenușa visărilor</i>	31
<i>Creion (Vino joc de vorbe goale)</i>	32
<i>Morgenstimmung</i>	33
<i>Chemarea</i>	35
<i>Psalm (Tare sînt singur, Doamne, și pieziș !)</i>	36
<i>Întoarcere în țărînd</i>	38
<i>Descîntec</i>	39
<i>Lumină lină</i>	40
<i>Poartă cernită</i>	41
<i>Creion (Obrajii tăi mi-s dragi)</i>	43
<i>Miez de noapte</i>	44
<i>Niciodată toamna . . .</i>	45

<i>Heruvim bolnav</i>	46
<i>Cîntare</i>	47
4 <i>Psalm (Ruga mea e fără cuvinte)</i>	48
<i>Belșug</i>	50
<i>Fiara mării</i>	51
<i>Pia</i>	53
5 <i>Psalm (Nuști cer un lucru prea cu neputință)</i>	54
<i>Binecuvîntare - <u>Agate</u> - <u>Alus olativ</u></i>	55
<i>Poate că este ceasul</i>	57
<i>Nehotărîre</i>	58
<i>Doliu - <u>Agate</u></i>	60
6 <i>Psalm (Te drămuiesc în zgomot și în tăcere)</i>	62
<i>Arheologie</i>	63
<i>Dor dur</i>	64
<i>Mîndștire</i>	66
7 <i>Psalm (Pentru că n-a putut să te-nțeleagă)</i>	68
<i>Drum în iarnă</i>	69
<i>Prințul</i>	71
<i>Evoluții</i>	72
<i>Pușin</i>	74
<i>Gravură</i>	76
<i>Creion (Trecînd pe puntea îngustă)</i>	78
8 <i>Psalm (Pribeag în șes, în munte și pe ape)</i>	80
<i>Jignire</i>	81
<i>Graiul nopții</i>	83
<i>Biulbiul</i>	85
<i>Iosif al Ungro-Vlahiei</i>	86
<i>Icoană</i>	88
<i>Toamna</i>	89
<i>Mitra lui Grigorie</i>	91
<i>Agate negre</i>	92
<i>Morți în crucea nopții</i>	94
<i>Oseminte pierdute</i>	96
<i>Satan</i>	98
<i>Epitaf</i>	100
<i>Vodă Tepeș</i>	101
<i>Între două nopți</i>	103
<i>Caligula - <u>Agate</u></i>	104

Stinse scînteii	106
Restituiri	108
Din nou	110
Vinomi tot tu...	112
↳ Biserica din gropi	113
Despărțire	115
Psalmul de taină	116
Triumful	119
Întîmpinare	121
Heruic	122
Închinăciune	123
Potirul mistic	125
Tu nu ești frumusețea...	126
Portret	128
Sfîrșitul toamnei <i>Azule</i>	129
§ Psalm (Vecinul meu a strîns cu nendurare)	131
Vraciul	133
Denie cu clopote	135
Interior de schit	136
Rugă de vecernie	138
Blesteme	140
Miez de noapte	143
Duhovnicească	144
Buna vestire	146
Lingoare	148
Rugă de seară - <i>Azule</i>	150
Apă trecătoare	152
Stihuri	154
Zăpadă	156
Schivnicie	157
Răzbunare	158
În golf	159
Suiș	160
Voci	161
Creion (Luna umblă printre case)	162
10 Psalm (Ca să te ating, tîrîș pe rădăcină)	163
Sonet de izbîndă	164
Cei doi orbi	165

<i>Potcovarii</i>	166
<i>Ploaie</i>	167
<i>Maica Scintila</i>	169
<i>Har</i>	171
<i>Cîntec din frunză</i>	172
<i>Timpuri</i>	173
<i>Făclii</i>	174
<i>Bărăganul</i>	175
<i>O zi</i>	176
<i>Priveghere</i>	177
<i>Sfîntule</i>	179
<i>Un cîntec</i>	180
<i>De dincolo</i>	182
<i>Toamnă de suflet</i>	184
<i>Mă uit</i>	185
<i>Cîntec din fluier</i>	187
<i>De-a viați ascuns...</i>	189
<i>Nu te teme</i>	192
<i>Incertitudine</i>	193
<i>Epigraf</i>	195

FLORI DE MUCIGAI

<i>Flori de mucigai</i>	199
<i>Pui de găi...</i>	200
<i>Cina</i>	203
<i>Streche</i>	204
<i>Galere</i>	206
<i>La popice</i>	207
<i>Ion Ion</i>	209
<i>Tinca</i>	210
<i>Serenadă</i>	212
<i>Lache</i>	213
<i>Ucigăstoaca</i>	215
<i>Fătălăul</i>	217
<i>Candori</i>	219
<i>Dimineața</i>	221

<i>Sici, bei</i>	222
<i>Cîntec mut</i>	223
<i>Morții</i>	225
<i>Șatra</i>	227
<i>Convoiul</i>	229
<i>Generații</i>	230
<i>Munca</i>	231
<i>Sfîntul</i>	233
<i>Rada</i>	234
<i>Nostalgii</i>	236
<i>Ceasul de apoi</i>	237
<i>O noapte</i>	238

ALELUIA!

<i>Aleluia!</i>	241
-----------------	-----

Redactor responsabil: Pienescu Gheorghe
Tehnoredactor: Marcus Ida

Dat la cules 29.01.1962. Bun de tipar 12.10.62. Apărut 1962.
Tiraj 12.195 ex. ³/₁ legate. Hirtie specială cu filigran de 90 g/m².
Format 800×920/32. Coli ed. 6,33. Coli tipar 7,88. Planșe
Cromograf 1+tipo 1 A. nr. 890/1962. C. Z. pentru bibliote-
cile mari 8R. C. Z. pentru bibliotecile mici 8R — 1.

Hirtia executată la fabrica „Sreana Roșie”—Bačău.
Întreprinderea Poligrafică nr 4, Calea Șerban Vodă 133,
București — R.P.R.

